Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερικοῦ:		Ἐξωτερικοῦ:	
Ἐτησία. . . .	δρ. 8,—	Ἐτησία	φρ. χρ. 10,—
Ἑξάμηνος. .	» 4,50	Ἑξάμηνος	» » 5,50
Τρίμηνος. . .	» 2,50	Τρίμηνος	» » 3,—

Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩι 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

Ἐσωτερικοῦ λεπ. 20. Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 0,20

Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α΄ καὶ Β΄ περιόδου τιμῶνται ἕκαστον λεπ. 25 (φρ. 0,25).

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β΄.—Τόμος 16ος | *Ἐν Ἀθήναις, 28 Φεβρουαρίου 1909* | *Ἔτος 31ον.—Ἀριθ. 13*

ΚΟΣΜΟΚΡΑΤΩΡ

(ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΣΤ΄ *(Συνέχεια).*

Καὶ ἔλεγα συχνά:

«Τὸ μυστηριῶδες αὐτὸ πρόσωπον δὲν θὰ ἠμποροῦσε, μὰ τὴν ἀλήθειαν, νὰ εὕρῃ καλλίτερον καταφύγιον ἀπὸ τὸ Γκρέητ-Ἄϋρυ! Τόσον ἀπόκρυφον, ὅσον καὶ ἀπρόσιτον... Ἀλλὰ ἕνα πλοῖον ἢ ἕνα αὐτοκίνητον πῶς θὰ ἦτο δυνατὸν νὰ εἰσέλθῃ ἐκεῖ! Μόνον τὰ μεγάλα πτηνά, ἀετοὶ ἢ κόνδορες, θὰ εὕρισκαν εἰς τὸν κρατῆρα ἐκεῖνον καταφύγιον!»

Πρέπει νὰ σημειώσω ὅτι, ἀπὸ τῆς ἐπιστροφῆς μου εἰς τὴν Οὐασιγκτῶνα, κομμία νέα ἐμφάνισις φλογῶν δὲν εἶχε τρομάξῃ τοὺς κατοίκους τῆς περιοχῆς. Ἀφοῦ ὁ κ. Ἠλίας Σμὶθ δὲν μοῦ ἔγραψε τίποτε, συνεπέρανα εὐλόγως ὅτι τίποτε ἔκτακτον δὲν συνέβη. Καθ' ὅλα τὰ φαινόμενα, αἱ δύο ὑποθέσεις, αἱ ὁποῖαι εἶχαν κινήσῃ εἰς τόσον βαθμὸν τὴν περιέργειαν καὶ τὴν ἀνησυχίαν τοῦ δημοσίου, θὰ ἐλησμονοῦντο μετ' ὀλίγον ἐντελῶς.

Τὴν 19 Ἰουνίου, περὶ τὴν ἑνάτην τῆς πρωΐας, μετέβαινον εἰς τὸ γραφεῖόν μου, ὅταν, ἐξελθὼν τῆς οἰκίας μου, παρετήρησα δύο ἀνθρώπους, οἱ ὁποῖοι μ' ἐκύτταζαν μὲ κάποιαν ἐπιμονήν. Δὲν τοὺς ἐγνώριζα καὶ δὲν θὰ τοὺς ἐπρόσεχα, ὥστε νὰ σημειώσω τώρα τὸ γεγονός, ἐὰν ἡ Γρήδ δὲν μοῦ εἶχεν ὁμιλήσῃ περὶ αὐτῶν.

Τῷ ὄντι, ἡ γηραιά μου ὑπηρέτρια ἔβλεπεν ἀπὸ τινων ἡμερῶν δύο ἀνθρώπους, οἱ ὁποῖοι μὲ κατεσκόπευαν καθ' ὁδόν, περιεφέροντο ἔξωθεν τῆς οἰκίας μου ὡς νὰ μ' ἐπερίμεναν, καὶ φαίνεται ὅτι μὲ ἠκολούθουν ἐνῷ διηρχόμην τὴν Λόγκ-Στρήτ, μεταβαίνων εἰς τὸ ἀστυνομικὸν μέγαρον.

— Εἶσαι βεβαία γι' αὐτὰ ποῦ μοῦ λές; τὴν ἠρώτησα.

— Μάλιστα, κύριε. Νά, χθὲς ἀκόμη, τὴν ὥρα ποῦ γυρίζατε, οἱ ἄνθρωποι αὐτοί, ποῦ σᾶς εἶχαν πάρῃ ἀπὸ πίσω, ἔφυγαν βιαστικοὶ μόλις ἔκλεισεν ἡ πόρτα.

— Μήπως ἔκανες κανένα λάθος, Γρήδ;

— Ὄχι, κύριε.

— Καὶ ἂν ἔβλεπες πάλι αὐτοὺς τοὺς δύο ἀνθρώπους, θὰ τοὺς ἐγνώριζες;

— Θὰ τοὺς ἐγνώριζα.

— Μπράβο, καλή μου Γρήδ! ἀπήντησα γελῶν. Βλέπω ὅτι ἔχεις ὄσφρησιν ἀληθινοῦ πολίτσμαν. Ἔ, μ' ὅποιο δάσκαλο καθήσῃς, τέτοια γράμματα θὰ μάθῃς... Ἔρχεσαι νὰ σὲ κάμω ἀστυφύλακα;

— Κοροϊδεύετε, κύριε, κοροϊδεύετε!... Ἐγὼ ὅμως ἔχω ἀκόμη καλὰ μάτια καί, δόξα σοι ὁ Θεός, δὲν μοῦ χρειάζονται γυαλιὰ γιὰ νὰ διακρίνω τοὺς ἀνθρώπους!... Δὲν ἔχω τὴν παραμικρὴ ἀμφιβολία, ὅτι σᾶς κατασκοπεύουν, καὶ μοῦ φαίνεται πῶς καλὰ θὰ κάμετε νὰ βάλετε μερικοὺς ἀστυφύλακας νὰ παρακολουθήσουν αὐτοὺς τοὺς κατασκόπους, γιὰ νὰ ἰδοῦμε τί εἶνε καὶ τί γυρεύουν.

— Θὰ τὸ κάμω χωρὶς ἄλλο, Γρήδ, ἀπεκρίθην διὰ νὰ ἡσυχάσῃ ἡ γραῖα, καὶ σὲ βεβαιῶ ὅτι ἕνας μόνον ἀστυφύλαξ ἀρκεῖ διὰ νὰ διαφωτίσῃ τὸ μυστήριον αὐτῶν τῶν ὑπόπτων.

Κατὰ βάθος, δὲν ἔδιδα καμμίαν σημασίαν εἰς αὐτὴν τὴν ἀνακοίνωσιν.

Ἐν τούτοις προσέθεσα:

— Ὅταν θὰ βγαίνω ἔξω, θὰ κυττάζω μὲ περισσοτέραν προσοχὴν τοὺς διαβάτας.

— Καλὰ θὰ κάμετε κύριε.

Ἡ Γρήδ, ἡ εὐκόλως ἄλλως τε ἀνησυχοῦσα, δὲν εἰξεύρω διατί, αὐτὴν τὴν φορὰν, δὲν ἐφαίνετο καθ' ὑπερβολὴν ἀνήσυχος.

— Ἂν τοὺς ξαναϊδῶ, ὑπέλαβε, θὰ σᾶς εἰδοποιήσω, κύριε, πρὶν βγῆτε ἔξω.

— Σύμφωνοι.

Καὶ διέκοψα τὴν συνομιλίαν, προ-

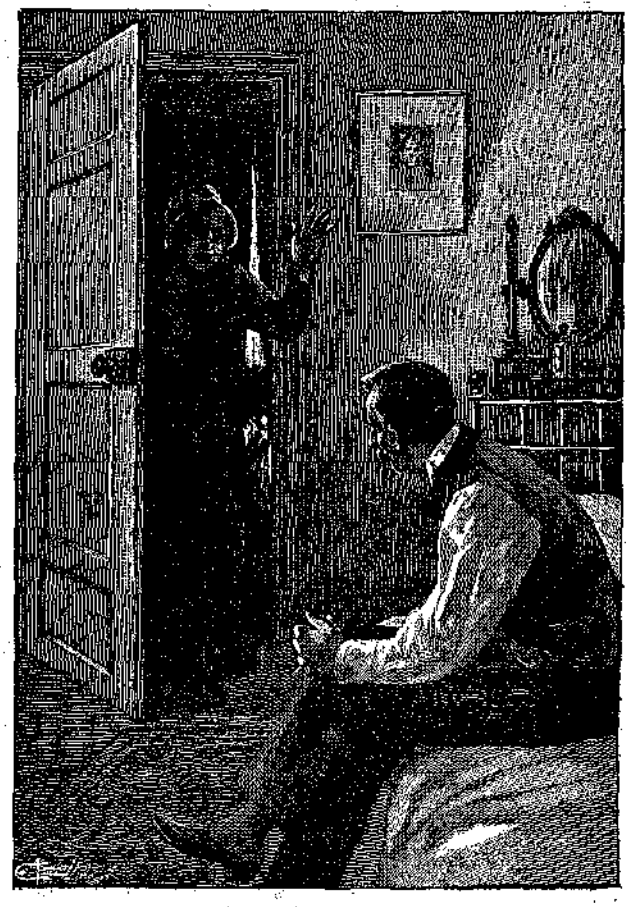

«Τί τρέχει, Γρήδ;...» (Σελ. 106, στ. α΄.)

βλέπων ὅτι ἂν τὴν ἐξακολουθοῦσα, ἡ Γρηδ θὰ ἐπείθετο ἐπιτέλους ὅτι αὐτὸς ὁ Βεελζεβοὺλ ἢ κανεὶς τῶν ὑποτακτικῶν του μὲ κατεσκόπευε.

Τὰς δύο ἀκολούθους ἡμέρας ἐβεβαιώθημεν ὅτι κανεὶς δὲν μὲ παρηκολούθησεν οὔτε κατὰ τὴν ἔξοδόν μου οὔτε κατὰ τὴν ἐπιστροφήν. Ἐκ τούτου συνεπέρανα ὅτι ἡ Γρηδ θὰ ἔκαμε λάθος.

Τὴν πρωΐαν λοιπὸν τῆς 19 Ἰουνίου, ἰδοὺ ἡ Γρηδ, ἡ ὁποία, ἀφοῦ ἀνέβη τὴν κλίμακα ὅσον γρηγορώτερα τῆς τὸ ἐπέτρεπεν ἡ ἡλικία της, ὤθησε τὴν θύραν τοῦ δωματίου μου, εἰσῆλθε, καὶ ἀσθμαίνουσα μοῦ εἶπε :

— Κύριε ! Κύριε !

— Τί τρέχει, Γρηδ ; . .

— Ἐδῶ εἶνε ! ! !

— Ποιός ;..ἠρώτησα, κάθε ἄλλο συλλογισθεὶς ἐκείνην τὴν στιγμὴν παρὰ τὴν κατασκοπείαν.

— Οἱ δύο κατάσκοποι !

— Ἀ, οἱ ψευτοκατάσκοποι ; . . .

— Μάλιστα . . . εἶνε ἔξω στὸ δρόμο... ἀντίκρυ ἀπὸ τὸ παράθυρό σας . . . στέκονται, κυττάζουν τὸ σπίτι καὶ περιμένουν νὰ βγῆτε !

Ἐπλησίασα τὸ παράθυρον μὲ τρόπον, διὰ νὰ μὴ κινήσω τὴν προσοχήν, καὶ εἶδα πραγματικῶς δύο ἀνθρώπους εἰς τὸ ἀπέναντι πεζοδρόμιον.

Ἦσαν καὶ οἱ δύο μέτριοι τὸ ἀνάστημα, ἀλλὰ ρωμαλέοι, μὲ πλατεῖς ὤμους, ἡλικίας μεταξὺ τριανταπέντε καὶ σαράντα ἐτῶν, φορουντες, ὅπως συνήθως οἱ ἄνθρωποι τῆς ἐξοχῆς μας, πλατύγυρον καπέλλον σκιάζον τὸ πρόσωπον, καντελόνι ἀπὸ χονδρὸν μάλλινον ὕφασμα, χονδρὰ ὑποδήματα καὶ εἰς τὸ χέρι μαγκούραν.

Οὐδεμία ἀμφιβολία ὅτι παρετήρουν ἐπιμόνως τὴν θύραν καὶ τὰ παράθυρα τῆς κατοικίας μου. Ἔπειτα, ἀφοῦ ἀντήλλασσον ὀλίγας λέξεις, ἔκαμναν καμμιὰ δεκαριὰ βήματα ἐπὶ τοῦ πεζοδρομίου καὶ ἐπανήρχοντο εἰς τὰς θέσεις των.

— Εἶνε οἱ ἴδιοι ἄνθρωποι ποὺ εἶδες καὶ τὴν ἄλλη φορά, Γρηδ; ἠρώτησα.

— Οἱ ἴδιοι, κύριε. Τοὺς γνωρίζω καλά.

Δὲν ἠμποροῦσα πλέον νὰ πιστεύω, ὅτι ἡ γηραιά μου ὑπηρέτρια ἐπλανᾶτο, καὶ ὑποψιάζεθην κατ' ἐμαυτόν νὰ ἐξιχνιάσω αὐτὴν τὴν ὑπόθεσιν. Βεβαίως δὲν ἐσκόπευα νὰ κολουθήσω ἐγὼ ὁ ἴδιος τοὺς κατασκόπους, διότι θὰ μὲ ἀνεγνώριζαν ἀμέσως, καὶ εἰς τίποτε δὲν θὰ μοῦ ἐχρησίμευε τὸ νὰ ποτάθω ἀπ' εὐθείας πρὸς αὐτούς. Ἀλλ' ἀπὸ σήμερον, ἕνας ἀστυφύλαξ θὰ ἐτοποθετεῖτο πρὸ τῆς οἰκίας μου, καὶ ἐὰν ἐπανήρχοντο τὸ ἑσπέρας ἢ τὴν ἐπαύριον, θὰ παρηκολουθοῦντο μέχρι τῆς κατοικίας των, καὶ ἡ ταυτότης των θὰ ἐξηκριβοῦτο.

Καὶ τώρα, μ' ἐπερίμεναν ἄρά γε διὰ νὰ μὲ συνοδεύσουν μέχρι τοῦ μεγάρου τῆς Ἀστυνομίας ; Θὰ ἔβλεπα ἐξερχόμενος, καὶ ἐὰν τὸ ἔκαμναν, θὰ ἦτο ἴσως μία καλὴ εὐκαιρία νὰ τοὺς παράσχω μίαν φιλοξενίαν, διὰ τὴν ὁποίαν δὲν θὰ εἶχαν λόγους νὰ μ' εὐχαριστήσουν...

Ἐπῆρα τὸ καπέλλον μου, καὶ ἐνῷ ἡ Γρηδ ἐστέκετο ἀκόμη εἰς τὸ παράθυρον, κατῆλθον τὴν κλίμακα, ἤνοιξα τὴν θύραν καὶ ἐξῆλθον εἰς τὸν δρόμον.

Οἱ δύο ἄνθρωποι δὲν εὑρίσκοντο πλέον ἐκεῖ.

Ἀλλὰ τὰ χαρακτηριστικά των, χαραχθέντα εἰς τὴν μνήμην μου, δὲν θὰ ἐξηλείφοντο πλέον ἀπὸ ἐκεῖ.

Μὲ ὅλην τὴν προσοχὴν τὴν ὁποίαν κατέβαλλα, δὲν ἠμπόρεσα νὰ τοὺς ἰδῶ. Ἄλλως τε ἀπὸ τὴν ἡμέραν ἐκείνην, οὔτε ἡ Γρηδ, οὔτε ἐγὼ τοὺς ἐπανείδαμεν πλέον πρὸ τῆς οἰκίας, καὶ οὔτε τοὺς συνηντήσαμεν καθ' ὁδόν.

Ἐπὶ τῇ ὑποθέσει ὅτι ἤμην πραγματικῶς τὸ ἀντικείμενον κάποιας κατασκοπείας, συνεπέραινα ὅτι οἱ δύο ἐκεῖνοι ἄνθρωποι ἔμαθαν πλέον ὅ,τι ἤθελαν νὰ μάθουν περὶ ἐμοῦ, τώρα ποὺ μὲ εἶχαν ἰδῇ μὲ τὰ μάτια των, καὶ ὅτι δὲν ἔπρεπε νὰ δώσω εἰς τὸ περιστατικὸν αὐτὸ περισσοτέραν σημασίαν ἀφ' ὅσην ἔδωσα εἰς τὴν ἐπιστολὴν μὲ τάχος κ. Σ. Μ. Κ. Ρ.

Ἐν τῷ μεταξὺ ἡ περιέργεια τοῦ δημοσίου ἐκινήθη καὶ πάλιν, ὑπὸ περιστάσεις τώρα ἀληθῶς παραδόξους.

Ἐν πρώτοις πρέπει νὰ ὑπενθυμίσω, ὅτι αἱ ἐφημερίδες δὲν ἐνησχολοῦντο πλέον μὲ τὰ φαινόμενα τοῦ Γκρέητ-Ἄϋρυ, τὰ ὁποῖα δὲν ἀνενεώθησαν. Ἡ αὐτὴ σιγὴ περὶ τοῦ αὐτοκινήτου καὶ περὶ τοῦ πλοίου, τῶν ὁποίων τὰ καλύτερα λαγωνικὰ τῆς Ἀστυνομίας μας δὲν κατώρθωσαν ἔκτοτε νὰ ἀνακαλύψουν τὰ ἴχνη. Πιθανώτατα δὲ ὅλ' αὐτὰ θὰ ἐλησμονοῦντο, ἐὰν δὲν ἐπήρχετο μετ' ὀλίγον νέον συμβάν, τὸ ὁποῖον τὰ ἐπανέφερεν εἰς τὴν μνήμην τῶν ἀνθρώπων.

Εἰς τὸ φύλλον τῆς 22 Ἰουνίου, ἡ ἐφημερὶς *Ἑσπερινὸς Ἀστὴρ* ἐδημοσίευσε τὸ κατωτέρω ἄρθρον, τὸ ὁποῖον ὅλαι αἱ ἐφημερίδες τῆς Συμπολιτείας ἀνεδημοσίευσαν τὴν ἑπομένην :

« Ἡ λίμνη Κιρδάλη, κειμένη εἰς τὸ Κανσάς, εἰς ἀπόστασιν ὀγδοήκοντα μιλλίων ἀπὸ τῆς Τοπέκας, τῆς πρωτευούσης τῆς Πολιτείας, ὀλίγον εἶνε γνωστή. Ἀξίζει ὅμως νὰ γίνῃ, καὶ θὰ γίνῃ βεβαίως, διότι ἡ κοινὴ προσοχὴ στρέφεται τώρα πρὸς αὐτὴν διὰ λόγους ἀληθῶς παραδοξοτάτους.

« Ἡ λίμνη αὐτή, εὑρισκομένη εἰς χώραν ὀρεινήν, δὲν φαίνεται νὰ ἔχῃ καμμίαν συγκοινωνίαν μὲ τὸ ὑδρογραφικὸν δίκτυον τῆς Πολιτείας. Ὅ,τι χάνει ἐκ τῆς ἐξατμίσεως, τὸ ἀνακτᾷ κατόπιν διὰ τῶν βροχῶν, αἱ ὁποῖαι πίπτουν ἄφθονοι εἰς τὸ μέρος ἐκεῖνο τοῦ Κανσάς.

« Ἡ ἐπιφάνεια τῆς Κιρδάλης εἶνε ἑβδομήκοντα πέντε περίπου τετραγωνικὰ χιλιόμετρα, τὸ δὲ ὕψος της ὑπερβαίνει ὀλίγον τὸ μέσον ὕψος τῶν πεδιάδων. Κλεισμένη ἐν τῷ μέσῳ πλαισίου βουνῶν, εἶνε ἀρκετὰ ἀπρόσιτος. Δυσκόλως μεταβαίνει κανεὶς ἐκεῖ διὰ μέσου φαράγγων καὶ χαραδρῶν. Ἐν τούτοις πολλὰ χωρία ὑπάρχουν παρὰ τὰς ὄχθας της. Παρέχει ἰχθῦς κατὰ μεγάλας ποσότητας καὶ τἀλιευτικὰ πλοιάρια τὴν διασχίζουν καθ' ὅλας τὰς διευθύνσεις.

« Ἂς προσθέσωμεν ὅτι τὸ βάθος τῆς Κιρδάλης ποικίλει. Πλησίον τῶν ὀχθῶν, ὑπερβαίνει τοὺς πεντήκοντα πόδας. Βράχοι σχεδὸν κάθετοι ἀποτελοῦν τὰ χείλη τῆς ἀπεράντου αὐτῆς λεκάνης. Κύματα ἐξεγειρόμενα ὑπὸ τοῦ ἀνέμου πλήττουν κάποτε μετὰ λύσσης τὴν παραλίαν, αἱ δὲ οἰκίαι, αἱ ὑπάρχουσαι παρὰ τὰς ὄχθας, βρέχονται τόσον ἀπὸ τοὺς ἀφροὺς τῶν κυμάτων, ὅσον καὶ ἀπὸ μίαν ραγδαίαν βροχήν. Τὸ βάθος, ἀρκετὰ μεγάλον εἰς τὴν περιφέρειαν, αὐξάνει ἐφ' ὅσον προχωροῦμεν εἰς τὸ κέντρον, ὅπου, εἰς μερικὰ σημεῖα φθάνει μέχρι τριακοσίων ποδῶν.

« Τὸ ὕδωρ τῆς λίμνης εἶνε διαυγὲς καὶ γλυκύ. Φυσικὰ δὲν εὑρίσκεται ἐκεῖ κανὲν εἶδος θαλασσίων ἰχθύων, ἀλλὰ μόνον ποτάμιοι, πέρκαι, πέστροφαι, κυπρῖνοι, κωβιοί, ἐγχέλεις κτλ. ἀσυνήθων διαστάσεων καὶ εἰς μεγάλην ἀφθονίαν. Ἐννοεῖται λοιπόν, ὅτι ἡ ἁλιεία εἰς τὴν Κιρδάλην λίμνην ἀκμάζει, γόνιμος καὶ προσοδοφόρος. Κατὰ χιλιάδας ἀριθμοῦνται οἱ ἁλιεῖς οἱ ὁποῖοι τὴν ἀσκοῦν, καὶ κατὰ ἑκατοντάδας τὰ πλοιάρια, τὰ ὁποῖα μεταχειρίζονται. Εἰς τὸν στολίσκον τοῦτον πρέπει νὰ προσθέσωμεν εἰκοσάδα μικρῶν γολεττῶν καὶ ἀτμακάτων, αἱ ὁποῖαι ἐξυπηρετοῦν τὴν συγκοινωνίαν μεταξὺ τῶν διαφόρων χωρίων τῆς λίμνης. Πέραν δὲ τοῦ πλατείου τῶν βουνῶν λειτουργεῖ τὸ δίκτυον τῶν σιδηροδρόμων, οἱ ὁποῖοι μεταφέρουν τὰ προϊόντα τῆς ἁλιείας εἰς τὰ διάφορα μέρη τοῦ Κανσὰς καὶ εἰς τὰς γειτονικὰς Πολιτείας.

« Ἡ περιγραφὴ τῆς Κιρδάλης ἦτο ἀναγκαία διὰ νὰ κατανοηθοῦν τὰ γεγονότα, τὰ ὁποῖα θὰ διηγηθῶμεν».

Καὶ μετὰ τὸν πρόλογον αὐτόν, ὁ ἄρθρογράφος τοῦ *Ἑσπερινοῦ Ἀστέρος* ἔκαμνε τὴν ἑπομένην διήγησιν :

« Ἀπό τινος καιροῦ οἱ ἁλιεῖς τῆς Κιρδάλης παρετήρησαν, ὅτι κάποια ἀνεξήγητος ταραχὴ συμβαίνει εἰς τὴν ἐπιφάνειαν τῆς λίμνης. Κάθε τόσον, ἐξεγείρεται ὡς ὑπὸ τὸν ἀντίκτυπον ἐσωτερικοῦ κύματος. Ἀκόμη καὶ ὅταν δὲν πνέει ὁ παραμικρὸς ἄνεμος, μὲ νηνεμίαν, μὲ αἴθριον οὐρανόν, μὲ καλοκαιρίαν, ἡ ἀνύψωσις αὐτὴ τῆς ἐπιφανείας παράγεται ἐν τῷ μέσῳ συμφυρμοῦ ἀφρῶν. Τὰ πλοιάρια τότε χορεύουν, ἐκτρέπονται, συγκρούονται, ρίπτονται τὰ μὲν ἐπὶ τῶν δέ, κινδυνεύουν νὰ ἀνατραποῦν καὶ ὑφίστανται σπουδαίας ζημίας.

«Τὸ βέβαιον εἶνε, ὅτι ὁ ἀναβρασμὸς αὐτὸς τῶν ὑδάτων παράγεται κάτω, εἰς τὰ βαθύτερα στρώματα τῆς λίμνης, φαινόμενον, τὸ ὁποῖον κατὰ πολλοὺς καὶ διαφόρους τρόπους προσεπάθησαν νὰ ἐξηγήσουν.

«Καὶ ἐν πρώτοις ὑπέθεσαν μήπως ἡ ταραχὴ ὠφείλετο εἰς σεισμικὴν κίνησιν ἀλλοιοῦσαν τὸν πυθμένα τῆς λίμνης, ὑπὸ τὴν ἐπίδρασιν δυνάμεων πλουτωνείων. Ἀλλ' ἡ ὑπόθεσις αὕτη ἐγκατελείφθη, ὅταν ἐβεβαιώθησαν, ὅτι ὁ ἀναβρασμὸς δὲν ἦτο ἐντοπισμένος, ἀλλ' ἀπεναντίας περιέτρεχεν ὅλην τὴν ἔκτασιν τῆς Κιρδάλης, πρὸς ἀνατολὰς καθὼς καὶ πρὸς νότον, εἰς τὸ κέντρον καθὼς καὶ εἰς τὴν περιφέρειαν, διαδοχικῶς, κανονικῶς θὰ ἠδύνατό τις νὰ εἴπῃ, — πρᾶγμα τὸ ὁποῖον ἀπέκλειε τὴν ἰδέαν σεισμοῦ ἢ ἠφαιστειακῆς ἐπενεργείας.

«Καὶ ἄλλη ὑπόθεσις, διαφορετική, διετυπώθη μετ' ὀλίγον. Μήπως ἡ παρουσία κανενὸς θαλασσίου τέρατος ἀνεστάτωνε τὰ ὕδατα τῆς Κιρδάλης μὲ τόσην ὁρμήν ;... Ἀλλά, ἐκτὸς ἐὰν τὸ ρηθὲν τέρας ἐγεννήθη ἐντὸς τῆς λίμνης κ' ἔλαβεν ἐκεῖ μέσα διαστάσεις γιγαντιαίας, — ὑπόθεσις ὀλίγον πιθανή, — πρέπει νὰ παραδεχθῶμεν, ὅτι ἦλθεν ἔξωθεν καὶ ὅτι κατώρθωσε νὰ εἰσχωρήσῃ εἰς τὴν λίμνην. Ἀλλὰ πῶς, ἀφοῦ ἡ Κιρδάλη δὲν ἔχει καμμίαν συγκοινωνίαν μὲ τὰ ἄλλα ὕδατα ; Ἡ ὕπαρξις ὑπογείων διωρύγων, τρεφομένων ἀπὸ τοὺς ποταμοὺς τοῦ Κανσάς, καὶ ὡς ὑπόθεσις ἀκέμη θὰ ἦτο πολὺ πολυμηρά. Καὶ ἐπιτέλους, ἐὰν ἡ Πολιτεία ἔκειτο εἰς τὰ παράλια τοῦ Ἀτλαντικοῦ ἢ τοῦ Εἰρηνικοῦ, θὰ ἠδύνατό τις νὰ προτείνῃ τοιαύτην τινὰ ἐξήγησιν. Ἀλλ' ὄχι ! τὸ Κανσὰς εἶνε ὅλως διόλου μεσόγειον, εὑρισκόμενον εἰς μεγάλην ἀπόστασιν ἀπὸ κάθε Ἀμερικανικὴν θάλασσαν.

« Ἐκ τούτου ἡ λύσις τοῦ προβλήματος δὲν φαίνεται εὐχερής, καὶ εἶνε πολὺ εὐκολώτερον νὰ ἀπορρίψωμεν τὰς προφανῶς ψευδεῖς ἐξηγήσεις παρὰ νὰ εὕρωμεν τὴν ἀληθινήν.

« Ἀλλ' ἀφοῦ ἀποδείχθη, ὅτι ἡ παρουσία θαλασσίου τέρατος εἰς τὴν λίμνην Κιρδάλην εἶνε ἀδύνατος, δὲν πρέπει μᾶλλον νὰ παραδεχθῶμεν, ὅτι πρόκειται περὶ ὑποβρυχίου κινουμένου εἰς τὰ βάθη τῆς λίμνης ; Μήπως δὲν ὑπάρχουν σήμερον πολυάριθμα τοιούτου εἴδους πλοῖα ; Καὶ ἀκριβῶς εἰς τὸ Μπρίτσπορ τοῦ Κοννεκτικούτου δὲν καθειλκύσθη, πρὸ ὀλίγων ἐτῶν, ἓν ὑποβρύχιον, ὁ *Ὑπερασπιστής*, τὸ ὁποῖον ἠμποροῦσε νὰ πλέῃ ὑπὸ τὸ ὕδωρ, ἐπὶ τοῦ ὕδατος, καὶ νὰ κινῆται ἀκόμη καὶ ἐπὶ τῆς ξηρᾶς ;... Κατασκευασθὲν ὑπὸ ἐφευρέτου ὀνόματι Λάϊκ, ἦτο ἐφωδιασμένον μὲ δύο μηχανάς, μίαν ἠλεκτρικὴν δυνάμεως ἑβδομηντα-πέντε ἵππων, κινοῦσαν διδύμους ἕλικας, — τὴν ἄλλην ἐνεργοῦσαν διὰ πετρελαίου, δυνάμεως διακοσίων πεντήκοντα ἵππων, — καὶ ἔφερεν, ἐκτὸς τούτων, καὶ τροχοὺς ἑξωτερικοὺς διαμέτρου ἐνενήκοντα ἑκατοστῶν, οἱ ὁποῖοι τῷ ἐπέτρεπον νὰ κυλίεται καὶ εἰς τὰς ὁδούς, ὅπως καὶ εἰς τοὺς πυθμένας τῶν θαλασσῶν.

(Ἕπεται συνέχεια)

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Ο ΦΛΕΒΑΡΗΣ ΚΙ' ΑΝ ΦΛΕΒΙΣΗ...

Ἀγαπητοί μου,

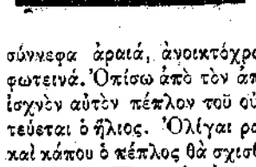

ΗΜΕΡΟΝ ποῦ σᾶς γράφω, βρέχει. Μία λεπτή, σχεδὸν ἀνεπαίσθητος βροχὴ πίπτει ἀπὸ σύννεφα ἀραιά, ἀνοικτόχρωμα, σχεδὸν φωτεινά. Ὀπίσω ἀπὸ τὸν ἀπέραντον ἀλλ' ἰσχνὸν αὐτὸν πέπλον τοῦ οὐρανοῦ, μαντεύεται ὁ ἥλιος. Ὀλίγαι ρανίδες ἀκόμη, καὶ κάπου ὁ πέπλος θὰ σχισθῇ καὶ ὁ ἥλιος θὰ λάμψῃ. Ἐλαφρά, ἀσθενής, ἄκακος, παροδικὴ ἡ βροχὴ αὐτὴ τοῦ Φεβρουαρίου. Ἀληθινὴ βροχὴ ἀνοιξιάτικη. Δὲν κάμνει οὔτε ὅσην λάσπην κάμνει τὸ κατάβρεγμα τῆς Δημαρχίας...Καὶ ἡ ἀτμόσφαιρα εἶνε γλυκεῖα, καὶ αἱ ἀκτῖνες τοῦ ἡλίου, αἱ ὁποῖαι διατρυποῦν τ' ἀραιὰ σύννεφα, ἀφαιροῦν ἀμέσως ὅλην τὴν ὑγρασίαν. Ὡραία ἡμέρα, καὶ ἂς βρέχῃ. Φωτεινὸς οὐρανός, καὶ ἂς ἔχῃ σύννεφα. Λαμπρὸς ἥλιος, καὶ ἂς εἶνε μισοκρυμμένος. Ἄνοιξις, εἶνε Ἄνοιξις !... Δὲν ἔχομεν τώρα πλέον νὰ φοβηθῶμεν οὔτε ψύχη, οὔτε βροχάς, οὔτε χιόνια, οὔτε πάγους. Καὶ ἂν ἔλθουν, θὰ φύγουν εὐθύς. Διότι, ὅπως λέγει ἡ λαϊκὴ παροιμία, «ὁ Φλεβάρης κι' ἂν φλεβίσῃ, καλοκαῖρι θὰ μυρίσῃ !..»

Τὸ τέλος τοῦ χειμῶνος, τῷόντι, φαίνεται πλέον ὁριστικόν. Καὶ ὅμως, αὐτὴν τὴν ἐποχήν, αὐτὰς τὰς ὡραίας ἡμέρας, ἐγκαινιάζεται εἰς τὰς Ἀθήνας — παράξενον ! — μία διασκέδασις καθαρῶς χειμερινή : Ἡ Παγοδρομία, ἀγαπητοί μου ! — Παγοδρομία ; θάνακράξετε ἔκπληκτοι' καὶ ποῦ θὰ βροῦν πάγον, τώρα τὴν ἀνοιξιν, διὰ νὰ παγοδρομήσουν ; — Ἀλλ' εἰς τὰς Ἀθήνας, παιδιά μου, οὔτε τὸν χειμῶνα δὲν εὑρίσκεται ἐπιφάνεια παγωμένη διὰ τέτοιον παιγνίδι. Τὸ ἀθηναϊκὸν παγοδρόμιον ποὺ ἐγκαινιάζεται αὐτὰς τὰς ἡμέρας, εἶνε τεχνικόν. Ἔν ἀπὸ τὰ θερινὰ θέατρα μετεσκευάσθη εἰς αἴθουσαν παγοδρομίας... χωρὶς πάγον, ὅπως ἡ σκορδαλιὰ ἐκείνη ποὺ τὴν ἤθελε μίαν φορὰν ἕνας Ἄγγλος, χωρὶς σκόρδο... Τὸ δάπεδον ἐκαλύφθη ἀπὸ ἓν λεῖον καὶ στιλπνὸν στρῶμα ἀσφάλτου, τὸ ὁποῖον ἀπομιμεῖται τελείως τὴν παγωμένην ἐπιφάνειαν. Τὸ κατάστημα ἐνοικιάζει παγοπέδιλα καὶ ἔχει διδάσκαλον τῆς παγοδρομίας. Καὶ οἱ Ἀθηναῖοι ἤρχισαν νὰ μανθάνουν τὴν ἄσκησιν αὐτήν, ἡ ὁποία καθὼς γνωρίζετε, εἰς τὰς βορεινὰς χώρας, εἶνε μία ἀπὸ τὰς προσφιλεστέρας.

Ἴσως ὁ φίλος μας Ἀζαρίας, ὁ εἰδικὸς εἰς τὰ σπόρτ τοῦ χειμῶνος, θὰ ἠμποροῦσε νὰ σᾶς εἰπῇ περὶ τῆς παγοδρομίας περισσότερα. Ἐγὼ δὲν εἶδα ποτέ μου νὰ παγοδρομοῦν, παρὰ μόνον εἰς... εἰκόνας' καὶ οὔτε βέβαια θὰ ὑπάγω νὰ μάθω εἰς τὸ ἀθηναϊκὸν παγοδρόμιον, διότι μοῦ εἶπαν, ὅτι ἡ ἄσκησις δὲν εἶνε διὰ τὴν ἡλικίαν μου. Μοῦ προσέθεσαν ὅμως, ὅτι εἶνε πολὺ κατάλληλος διὰ καλοκαιρινὰ παγωτά... Ἐμύρισεν ἡ ἄνοιξις, ἔφθασε τὸ καλοκαῖρι. Ἔσβυσαν εἰς τὰ σπίτια οἱ θερμάστρες κ' ἐφυλάχθησαν διὰ τοῦ χρόνου τὰ βαρειὰ γουνωτὰ ἐπανωφόρια. Ὁ ἥλιος τώρα, ὁ καλός, ζεσταίνει σὰν τὴν καλλίτερη θερμάστρα. Ἀκόμη καὶ ὅταν εἶνε σκεπασμένος μὲ λεπτὰ σύννεφα, τὰ ὁποῖα ρίπτουν ψιλὴν βροχούλαν...

Πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν, ἐδιαβάσαμεν εἰς τὰς ἐφημερίδας, ὅτι εἰς ὅλην τὴν Δυτικὴν Εὐρώπην ἐνέσκηψε πάλιν χειμὼν δυνατός, ὅτι κατέβη τὸ θερμόμετρον πολλοὺς βαθμοὺς κάτω ἀπὸ τὸ μηδέν, καὶ ὅτι ὑψώθη τὸ χιόνι πολλὲς σπιθαμὲς ἐπάνω ἀπὸ τὸ ἔδαφος. Καὶ οἱ ἄνθρωποι ἐρωτοῦσαν ἀνήσυχοι : Μήπως τὰ ἴδια θὰ ἔχωμεν κ' ἐδῶ ; μήπως θὰ ξαναγυρίσῃ ὁ κακὸς χειμῶνας ; μήπως θὰ ἔχωμεν κανένα Μάρτην ἀπὸ ἐκείνους, ποὺ ἀνάγκασαν τὴν γρηᾶν νὰ μπῇ μέσα στὸ καζάνι ;.. — Ἀλλ' ἔθλεπαν ἔπειτα τὸν οὐρανὸν καταγάλανον, καὶ ἀνέπνεαν τὴν αὔραν μυρωμένην, καὶ ἐσυλλογίζοντο αἰσιόδοξοι : «Δὲν βαρυέσαι ! Τώρα πιά ; Ὁ Φλεβάρης κι' ἂν φλεβίσῃ, καλοκαῖρι θὰ μυρίσῃ !..»

Καλοκαῖρι ! Πάει, ἔφυγεν ὁ κακὸς χειμῶνας. Δὲν ξυλιάζουν πλέον τἀγαπητὰ δακτυλάκια, ὅταν πιάνουν τὴν πένναν νὰ γράψουν πρὸς τὴν Διάπλασιν' οὔτε κοκκινίζουν οἱ συμπαθητικὲς μυτίτσες, ὅταν τὰ παιδάκια ξεμυτίζουν πρωΐ-πρωΐ διὰ νὰ ὑπάγουν εἰς τὸ Σχολεῖον...Καὶ οἱ χιονίστρες οἱ κακές, ποὺ βασανίζουν τόσον τὰ ποδαράκια, ἐπέραρασαν χωρὶς νὰ περιμένουν τὸ Μαγιόνερο . . . Καὶ τὰ ψημένα κάστανα, τὰ ζεστά, δὲν κινοῦν πλέον τόσον τὴν ἐπιθυμίαν, τὸ δειλινόν, ὅταν σχολάζουν τὰ παιδάκια. Περνοῦν τώρα ἀπέξω ἀπὸ τὰ Ζαχαροπλαστεῖα, καὶ συλλογίζονται τὰ

τὴν ἰδικήν σας, καὶ συμπεραίνω, ὅτι πολλοὶ ἀπὸ τοὺς Ἀθηναίους φίλους μας θἀναδειχθοῦν ἐντὸς ὀλίγου τέλειοι παγοδρόμοι. Ἐννοεῖται, ὅτι ἡ παγοδρομία εἰμπορεῖ νὰ γίνεται καὶ τὴν ἄνοιξιν, ὅπως καὶ τὸ καλοκαῖρι, ἀφοῦ δι' αὐτὴν δὲν χρειάζεται πάγος. Ὑποθέτω ὅμως ὅτι κάθε πρᾶγμα ἀξίζει καλλίτερα εἰς τὴν ὥραν του. Ἄλλως τε τὸ καλοκαῖρι, δὲν ἔχει κανεὶς ἀνάγκην νὰ ζεσταθῇ παγοδρομῶν...

Σᾶς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΤΟ ΠΑΡΗΚΟΟΝ ΦΕΓΓΑΡΙ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

ΕΝΑ πρωΐ, πολὺ πρωΐ, ἡ Κατινούλα ἐξύπνησε, ἐσηκώθη ἀπὸ τὸ κρεββατάκι της, καὶ ἔτρεξε, κατὰ τὴν συνήθειά της, 'στὸ παράθυρο, γιὰ νὰ ἴδῃ ἂν ἦταν καλὴ 'μέρα καὶ ἂν θὰ ἔβγαινε περίπατο μὲ τὴ μητέρα της.

Τὸ πρῶτο πρᾶγμα ποῦ ἀντίκρυσαν τὰ ματάκια τῆς Κατινούλας, ἦταν, τί νομίζετε; Τὸ φεγγάρι!... Ἕνα φεγγάρι χλωμὸ καὶ σὰν κλαμμένο, ἐκεῖ-πάνω, 'στὴ μέση τοῦ καταγάλανου οὐρανοῦ.

Πῶς; φεγγάρι τέτοια ὥρα; Ἀφοῦ ἦταν πιὰ ἡμέρα, ἀφοῦ εἶχε βγῇ καὶ ὁ ἥλιος ἐπάνω ἀπὸ τὸ βουνό; Πρώτη φορὰ στὴ ζωή της ἡ Κατινούλα ἔβλεπε μαζὶ ἥλιο καὶ φεγγάρι. Αὐτὸ τὸ πρᾶγμα τῆς ἔκαμε μεγάλη ἐντύπωσι. Κ' ἐφώναξε 'στὴ μητέρα της:

— **Μαμμά**, ἔλα νὰ ἰδῆς! Ὁ Θεὸς ἐξέχασε τὸ φεγγάρι ἀπόξω!

Ἡ μητέρα τῆς Κατινούλας ἐπῆγε 'στὸ παράθυρο, εἶδε κι' αὐτὴ τὸ χλωμὸ φεγγάρι καὶ εἶπε 'στὴν κόρη της:

— Δὲν τὸ ξέχασε, παιδί μου. Ὁ Θεὸς τὸ ἄφησε ἐπίτηδες ἔξω, γιὰ νὰ τὸ τιμωρήσῃ.

— Νὰ τὸ τιμωρήσῃ; ρώτησε ἡ Κατινούλα μὲ ὁλάνοικτα μάτια· καὶ τί ἔκαμε, μαμμά;

— Δὲν τὸν ἄκουσε, παιδί μου. Τὴν νύκτα, ὅπως πάντα, τὸ εἶχε βγάλῃ ἔξω γιὰ νὰ διασκεδάσῃ καὶ νὰ παίξῃ μὲ τὰ συννεφάκια καὶ μὲ τἀστέρια. Ὅταν ἦλθε ἡ ὥρα νὰ μπῇ πάλι μέσα 'στὸ παλάτι, νὰ δειπνήσῃ καὶ νὰ κοιμηθῇ, ὁ Θεὸς βγῆκε 'στὸ παράθυρο καὶ τοῦ φώναξε: «Φεγγάρι! ἔμπα μέσα!» Τὸ φεγγάρι μιλιά. Ἔπαιζε καὶ δὲν ἤθελε νἀφίσῃ τὸ παιγνίδι του. Ὁ Θεὸς τὸ φώναξε μιά, δυό, τρεῖς φορές. Τίποτα ἐκεῖνο. «Θὰ κλειδώσω καὶ θὰ σἀφίσω ἔξω!» τὸ φοβερίζει ὁ Θεός. «Τώρα ἔφθασα!» ἀπαντᾷ τὸ φεγγάρι. Ἀλλὰ ποῦ! Τὸ φεγγάρι δὲν ἐννοοῦσε νὰ μπῇ μέσα. Πέρασε πολλὴ ὥρα... Ἄλλη μιὰ φορὰ τὸ ξαναφώναξε ὁ Θεὸς—καὶ ἔπειτα μπράμ! κλείνει τὴ σιδερόπορτα τοῦ παλατιοῦ καὶ τὴν κλειδόνει. Τὸ φεγγάρι ἔμεινε ἔξω. Ἅμα βαρέθηκε πιὰ τὰ παιγνίδια, κ' ἐνύσταξε, ἔτρεξε 'στὸ παλάτι κι' ἄρχισε νὰ κτυπᾷ τὴν πόρτα. Δὲν τοῦ ἄνοιξε κανείς. Ὁ Θεὸς εἶχε διατάξῃ νὰ μὴ τοῦ ἀνοίξουν, γιὰ νὰ μείνῃ ἔξω καὶ νὰ τιμωρηθῇ.

— Καὶ ἔμεινε νηστικό, μαμμά;

— Βέβαια, οὔτε ἔφαγε, οὔτε κοιμήθηκε ὅλη τὴ νύκτα. Δὲν τὸ βλέπεις τώρα τί χλωμὸ ποῦ εἶνε; Καὶ πῶς κλαίει! Μετανόησε, φαίνεται· μὰ ὁ Θεὸς δὲν θέλει νὰ τοῦ ἀνοίξῃ ἀκόμα, γιὰ νὰ τιμωρηθῇ ὅσο τοῦ ἀξίζει.

— Ἔπειτα, θὰ τὸ συχωρέσῃ, μαμμά; Τί θἀπογίνῃ;

— Γιὰ νὰ ἰδοῦμε! Ξέρω κ' ἐγώ;..

Ἡ Κατινούλα μπῆκε μέσα νὰ ντυθῇ. Ἔπειτα κατέβηκε κάτω νὰ πιῇ τὸ γάλα της. Ὅλη τὴν ὥρα ἡ μικρούλα συλλογιζότανε τὸ φεγγάρι. Τὸ καϋμένο! τί θἀπογίνῃ;...

Ἐπῆγε πάλι 'στὸ παράθυρο, νὰ τὸ ἰδῇ καὶ νὰ τὸ παρηγορήσῃ.

Ἀλλὰ τὸ φεγγάρι δὲν φαινότανε πιὰ πουθενά! Μόνον ὁ ἥλιος ἔλαμπε 'στὸν καταγάλανο οὐρανό.

— Μαμμά! φωνάζει χαρούμενη ἡ Κατινούλα. Τὸ συχώρεσε ὁ Θεὸς τὸ φεγγάρι καὶ τὸ ἔμπασε μέσα!

— Ἔτσι φαίνεται, εἶπε ἡ μαμμά. Ἔ, ἡ τιμωρία ἂς τοῦ γίνῃ μάθημα, καὶ ἄλλη φορά, ἅμα τὸ φωνάξῃ ὁ Θεός, ἂς ἀκούῃ ἀμέσως.

Η ΤΡΙΣΕΥΓΕΝΗ

ΔΑΝΙΗΛ

[ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΗΣ Κας ΜΑΡΓΑΡΙΤΑΣ PITROIS]

Β'. *(Συνέχεια)*

Εἰς τὸ μέρος ἐκεῖνο θὰ ἦτο ἀδύνατον νὰ πνιγῇ. Ἐν τούτοις, ἐπειδὴ ἔμενεν ἀκίνητος ἐπάνω εἰς τὰ χόρτα, ὁ Λασσὰλ τὸν ἐπλησίασε. Τὸν ἠκολουθήσαμεν ἀνταλλάσσοντες ἀστεϊσμούς, ἀλλὰ κάτι παράδοξον συνέβαινε μέσα μου.

Ἔτρεμα, ἐκρύονα, μὲ ὅλην τὴν ζέστην· μόλις καὶ μετὰ βίας ἀπὸ τὸν ζέραμένον λαιμόν μου ἔβγαινεν ἡ ἀναπνοή.

Ὁ Λασσὰλ ἔσκυψε.

—Ἔλα λοιπόν, εἶπε πρὸς τὸν Δανιὴλ ἀποτόμως, σείων αὐτὸν ἀπὸ τοὺς ὤμους, ἄφισε τώρα τἀστεῖα. Σήκω... Ἐξώφλησες μ' ἕνα ποδόλουτρο... Δὲν εἶνε τίποτα!

Ἀλλοίμονον! Ὁ Δανιὴλ ἐξηκολούθει νὰ μένῃ ἀκίνητος, ὠχρός, μὲ τὰ μάτια κλειστά...

Τότε, ὅλη ἡ φρίκη τῆς διαγωγῆς μου ἐπαρουσιάσθη ἐμπρός μου. Εἶδα τὸν ἑαυτόν μου βασανίζοντα τὸ πτωχὸν παιδὶ ἀπὸ τὴν ἡμέραν τῆς εἰσόδου του εἰς τὸ Λύκειον, ἐξερεθίζοντα τοὺς ἄλλους ἐναντίον του, στήνοντα δι' αὐτὸν παγίδας εἰς τὸ ὑπνωτήριον, εἰς τὸ γυμναστήριον, παντοῦ, ρυπαίνοντα τὰ βιβλία του, σχίζοντα τὰ τετράδιά του, μεταχειριζόμενον ὅλην μου τὴν εὐφυΐαν—ὅσην εἶχα!— διὰ νὰ τῷ κάμνω κακόν, καὶ καταλήγοντα εἰς τὸν τελευταῖον τερατώδη ἄθλον, ὁ ὁποῖος μὲ ἀνεδείκνυε φονέα!

Μία φοβερὰ φωνὴ ἀντήχησεν ἀπὸ μέσα μου: «Κάϊν, τί ἔκαμες τὸν ἀδελφόν σου;» Καὶ γονατίσας πλησίον τοῦ Δανιήλ, ἔδραξα μὲ ἀπελπισίαν τὸ παγωμένον του χέρι.

— Πέθανε! 'πέθανε κ' ἐγὼ τὸν ἐσκότωσα!... ἀνέκραξα μὲ λυγμούς.

Ἡ συνείδησις τοῦ Λασσὰλ ἐξύπνησε συγχρόνως μὲ τὴν ἰδικήν μου.

— Ὦ ὄχι! εἶπε, δὲν μπορεῖ νὰ 'πέθανε ἀπ' αὐτό... Θὰ λιποθύμησε μονάχα... Θεέ μου! τί ἐκάμαμε!...

Ἐβρέξαμεν τὰ μανδύλια μας εἰς τὸ ποτάμι καὶ τὰ ἐβάλαμεν εἰς τοὺς κροτάφους τοῦ Δανιήλ. Αὐτὸ τὸν ἔκαμε νὰ συνέλθῃ. Ἄνοιξε τὰ μάτια του καὶ τὸ βλέμμα του συνήντησε τὸ ἰδικόν μου. Ὦ, τὶ βλέμμα ἐκεῖνο, βλέμμα ζῶου ἐκπνέοντος ὑπὸ τὰ κτυπήματα, ποτὲ εἰς τὴν ζωήν μου δὲν θὰ τὸ λησμονήσω!...

— Συχώρεσέ με, συχώρεσέ με! ἐφώναξα ὡς τρελλός. Δανιήλ, μὴν πεθάνῃς, χωρὶς νὰ μὲ συχωρέσῃς!.. Σὲ παρακαλῶ!

Τὰ βλέφαρα εἶχαν σκεπάσῃ καὶ πάλιν τοὺς μεγάλους γαλανοὺς ὀφθαλμούς. Νέα λιποθυμία διεδέχετο τὴν πρώτην.

Οἱ συμμαθηταί μου ἐστέκοντο ἔντρομοι. Αὐτοὶ δὲν εἶχαν διαπράξῃ τὸ ἔγκλημα, συνησθάνοντο ὅμως ὅτι ἦσαν ὅλοι ἔνοχοι. Κατηφεῖς, σιωπηλοί, μᾶς περιεστοίχιζαν, μὴ τολμῶντες οὔτε κἂν νὰ βοηθήσουν τὸ θῦμά μας.

— Πρέπει νὰ φωνάξουμε ἐν ἀμάξῃ, εἶπε τέλος ὁ Ἐπιμελητής, ὁμιλῶν χαμηλοφώνως εἰς τὸ ἀπέραντον ἐκεῖνο χωράφι, ὅπως ὁμιλοῦν εἰς τοὺς νεκροὺς θαλάμους.

Συνελθὼν ἀπὸ τὴν νάρκην μου, ἐνόησα, ὅτι μόνον μία ταχεῖα βοήθεια θὰ ἠμποροῦσε τῷ ὄντι νὰ σώσῃ τὸν ἄτυχῆ Δανιήλ· καὶ διατάξας,—ὅπως ἄλλως τε συνείθιζα νὰ διατάσσω—τὸν Ἐπιμελητὴν νὰ μείνῃ ἐκεῖ μὲ τοὺς μαθητάς, ἔτρεξα μόνος μου εἰς τὸ χωρίον. Μετὰ πολλὰς ματαίας ἀποκείρας, ἐπέτυχα τελοσπάντων νὰ εὕρω ἕνα χωρικόν, πρόθυμον νὰ ἔλθῃ μὲ τὸ ἁμάξι του καὶ νὰ πάρῃ τὸν ἄρρωστον· ἀλλὰ μόλις μετὰ μίαν ὁλόκληρον ὥραν, ἠμπόρεσεν ὁ ταλαίπωρος Δανιὴλ νὰ κατακλιθῇ εἰς τὸ Νοσοκομεῖον τοῦ Λυκείου.

Γ'.

Ὅλον τὸ προσωπικὸν ἀνεστατώθη. Ὁ μπάρμπα-Ἀμβρόσιος διετάχθη νὰ καλέσῃ ἀπὸ τὴν πόλιν τὸν ἰατρόν. Καὶ τὴν στιγμὴν ποὺ ἐξήρχετο, τὸν ἐσταμάτησα βιαστικὰ καὶ τὸν παρεκάλεσα νὰ περάσῃ συγχρόνως καὶ ἀπὸ τὸ σπίτι καὶ νὰ 'πῇ τοῦ πατέρα μου νὰ ἔλθῃ ἀμέσως εἰς τὸ Σχολεῖον.

Ποῖα ἀλγεινὰ συναισθήματα, ποῖαι τύψεις μὲ κατεῖχον, ἐνῷ ἔμενα παρὰ τὸ προσκεφάλαιον τοῦ ὑποτρόφου. Μία λέξις ἐσφυροκόποῦσε ταὐτιά μου καὶ τὴν καρδίαν μου: «Δολοφόνε! Δολοφόνε!» Καὶ ὅσον καὶ ἂν προσπαθοῦσα νἀποδιώξῃ τὰς τέσσαρας κατηραμένας συλλαβάς, τὸ αἷμά μου, σφύζον εἰς τὰς φλέβας μου, ἐπανελάμβανε: «Δολοφόνε!»

Ἔξαφνα ἡ θύρα ἠνοίχθη.

Ἦτο ὁ πατέρας μου.

Εἶχε μάθῃ, ὅτι δυστύχημα συνέβη εἰς κἄποιον μαθητήν, καὶ ἐπειδὴ ὁ ἐπιστάτης δὲν τῷ εἶχε δώσῃ καμμίαν ἐξήγησιν, ἔτρεξεν ὠχρός, ἄνω-κάτω, νομίζων ὅτι θὰ μ' εὕρισκεν ἑτοιμοθάνατον...

Ὦ, ποία χαρὰ ἐφώτισε τὸ πρόσωπόν του, μόλις μὲ εἶδεν ὄρθιον, ζωντανόν!.. Ὄχι, ποτὲ δὲν ἐκίστευα, ὅτι ἕνας πατέρας ἠμποροῦσε νἀγαπᾷ ἔτσι! Μοῦ ἄνοιξε τὰς ἀγκάλας του γεμάτος στοργήν, καὶ ἐφώναξε:

— Παιδί μου! Φαβιανέ μου!

Ἀσυναισθήτως ὑπεχώρησα, ἀποφεύγων τὸν ἐναγκαλισμόν του. Συντετριμμένος ἀπὸ τὴν τύψιν καὶ τὴν μετάνοιαν, τῷ ἔδειξα τὸ ἀκίνητον σῶμα τοῦ Δανιὴλ καὶ ἐψιθύρισα:

— Ἐγώ, ἐγὼ τὸν ἐσκότωσα!

Ἔπειτα, ἐξηντλημένος, μέσα εἰς τὴν αἴθουσαν ἐκείνην τῶν ἀσθενῶν μὲ τὰ μισόκλειστα παράθυρα, ἐγονάτισα καί, χωρὶς νἀναπνεύσω, χωρὶς νὰ κρύψω τὸ παραμικρόν, χωρὶς νὰ δικαιολογήσω τίποτε, διηγήθην ὅλα ὅσα εἶχα κάμῃ εἰς τὸ διάστημα τοῦ τελευταίου ἑξαμήνου.

Ἅμα ἐτελείωσα, ὁ πατέρας μου οὔτε κἂν μ' ἐκύτταξε, ἀλλὰ στραφεὶς πρὸς τὸν Διευθυντήν, ὁ ὁποῖος εἶχεν ἀκούσῃ ὅλην μου τὴν ἐξομολόγησιν:

— Ἦλθεν ὁ γιατρός; ἠρώτησε μὲ φωνήν, τὴν ὁποίαν δὲν ἀνεγνώρισα.

— Ἰδού.

Συγχρόνως εἰσήρχετο ὁ ἰατρός.

Ὁ ἀσθενὴς εἶχε συνέλθῃ ἀπὸ τὴν λιποθυμίαν του. Ἐπρόφερε λέξεις ἀσυναρτήτους, μεταξὺ τῶν ὁποίων τὄνομά μου ἐπανήρχετο συχνὰ μ' ἔκφρασιν τρόμου, κ' εὐθὺς ἔκειτα, ὡς νὰ ἐζητοῦσε μὲ γλυκύτητα βοήθειαν, ἐπρόφερε τὸ ὄνομα τοῦ κ. Ζωμάρ, τοῦ μόνου, ὁ ὁποῖος εἶχε φανῇ καλὸς πρὸς αὐτὸν μέσα εἰς ἐκείνην τὴν κόλασιν.

Ὁ ἰατρὸς ἔσκυψεν ἐπάνω του καὶ τὸν ἐξήτασεν ἐπὶ πολύ.

— Δυστυχισμένο παιδί, πόσο πρέπει νὰ ὑπέφερε!... ἔλεγε σείων περιλύπως τὴν κεφαλήν. Τί νὰ τὸ κάμω τώρα;... Προϊοῦσα ἐξάντλησις...νευρικὴ ὑπερδιέγερσις...κτύπημα εἰς τὸ κεφάλι...μηνιγγῖτις...σοβαρό, πολὺ σοβαρό, ἐξηκολούθει ὡς νὰ ὡμιλοῦσε καθ' ἑαυτόν. Καὶ διαμιᾶς, ἀποταθεὶς πρὸς τὸν πατέρα μου, τὸν ἠρώτησεν εἰς τόνον μομφῆς:

— Εἶνε δικό σας αὐτὸ τὸ παιδί;

— Ὄχι, ἀπεκρίθη ὁ πατέρας μου, μὲ τὴν ἰδίαν ἀγνώριστον φωνήν· ἀλλ' ἂν πεθάνῃ, δὲν θὰ ἔχω πλέον παιδί.

Ὦ, πῶς ἤθελα νἀπέθνησκα κ' ἐγώ, διὰ νἀκούσω μίαν λέξιν συγγνώμης!

— Εἰμπορεῖ νὰ μεταφερθῇ; προσέθεσεν ὁ πατέρας μου.

Ὁ ἰατρὸς ὕψωσε τοὺς ὤμους.

— Ἡ μεταφορὰ δὲν θὰ ἐχειροτέρευε τὴν κατάστασίν του, τὴν ὁποίαν κρίνω ἀπελπιστικήν.

— Πολὺ καλά. Κύριε διευθυντά, τὸ παιδὶ αὐτὸ θὰ τὸ πάρω ἐγώ. Θὰ νοσηλευθῇ εἰς τὸ σπίτι μου. Μὴν ἀνησυχῆτε· θὰ τηλεγραφήσω στὴ μητέρα του διὰ νὰ σᾶς ἀπαλλάξω ἀπὸ κάθε εὐθύνην.

— Πατέρα, πάρτε με καὶ μένα! Θέλω νὰ εἶμαι κοντά του. Θὰ τὸν ἀγαπῶ τόσο πολύ, ὥστε θὰ τὸν γιατρέψω.

Ὁ πατέρας μου ἐδίστασε μίαν στιγμήν, ἔπειτα ἀπήντησε μὲ μίαν μόνον λέξιν:

— Ἔλα!

Δὲν ἠξεύρω πῶς ἐφάνησαν εἰς τὴν μητέρα μου αὐτὰ ὅλα, διότι δὲν τὴν εἶδα.

Ὁ Δανιὴλ μετεκομίσθη εἰς ἕνα σπιτάκι, εἰς τὸ βάθος τοῦ κήπου μας, ὅπου κανεὶς θόρυβος δὲν ἔφθανε ποτέ.

Ὁ ἰατρὸς τῆς οἰκογενείας μας ἦλθε, φέρων μαζί του καὶ μίαν νοσοκόμον, καὶ καθ' ὅλον ἐκεῖνο τὸ ἡμερονύκτιον, θανασίμως μακρόν, ἐγὼ ἤμουν ὡς τρελός. Δὲν ἠμποροῦσα οὔτε νὰ φάγω, οὔτε νὰ κοιμηθῶ, οὔτε κἂν νὰ συλλογισθῶ. Ἡ ζωή μου ἐξηρτᾶτο κατὰ γράμμα ἀπὸ τὴν ζωὴν τοῦ δυστυχισμένου ἐκείνου παιδίου, τὸ ὁποῖον ἐπάλαιε πρὸς τὸν θάνατον.

Εἰς τοὺς παροξυσμοὺς τοῦ πυρετοῦ, ἔκραζε μὲ φωνὴν σπαρακτικήν: Μητέρα! Μητέρα!

Ὅταν ἤκουα αὐτὴν τὴν κραυγήν, ἔκρυβα τὸ πρόσωπόν μου εἰς τὰ σκεπάσματα τῆς κλίνης του καὶ ἔκλαιγα. Ὦ, τί φοβερὸς σύντροφος ποῦ εἶνε ἡ τύψις!...

Καὶ ἦλθεν ἡ δυστυχισμένη του μητέρα, καὶ τὴν εἶδα. Ὦ, δὲν ἔμοιαζε καθόλου μὲ τὰς βαναύσους γελοιογραφίας ποῦ ἐζωγραφίζαμεν εἰς τὰ τετράδια τοῦ Δανιὴλ καὶ εἰς τοὺς μαυροπίνακας. Ἦτο νέα γυναῖκα, εὔμορφη σὰν τὴν ἀδελφή μου τὴν Ἀλίκην, καὶ πολὺ χαριτωμένη ὑπὸ τὰ πτωχικὰ πένθιμα φορέματά της.

Ἐκάθησε πλησίον τοῦ Δανιὴλ της, φιλοῦσα τὸ πελιδνόν του μέτωπον, τὸ καταϊδρωμένον, ἀνασηκόνουσα τοὺς ξανθοὺς βυστρύχους, ποὺ ἐκολλοῦσαν εἰς

«Ἄνοιξε τὰ μάτια του...» (Σελ. 108, στ. γ'.)

τοὺς κροτάφους του, θωπεύουσα τὰς ἰσχνὰς χεῖρας ποῦ ἔσφιγγαν σπασμωδικῶς τὰ σεντόνια...

Ἤξεύρα τί εἶνε ὁ πόνος, ὁ χωρισμός, καί, μολονότι πολὺ νέος, ἐννοοῦσα καλά, ὅτι ἂν τὸ παιδί της ἀπέθνησκεν, ἡ μητέρα θὰ τὸ ἀκολουθοῦσε.

Δὲν μ' ἐκύτταξε, δὲν μὲ εἶδε διόλου, καθ' ὅλον τὸ διάστημα τῆς ἑβδομάδος ποῦ τὸ ἐκεράσαμεν καὶ οἱ δύο πλησίον τοῦ ἑτοιμοθανάτου.

Ὁ πατέρας μου ἠθέλησε μίαν φορὰν νὰ μὲ κάμῃ νὰ ἐξέλθω ἀπὸ τὸ δωμάτιον. Ἀλλὰ τόσον θερμῶς τὸν παρεκάλεσα νὰ μὲ ἀφίσῃ ἐκεῖ διὰ νὰ ἐξαγνίσω τὸ παρελθόν, ὥστε μοῦ ἀπεκρίθη ἀκόμη γλυκύτερα ἀπὸ τὴν πρώτην φοράν:

— Μεῖνε.

Τὴν ἑνάτην ἡμέραν, μετὰ νύκτα χειροτέραν ἀπὸ ὅλας τὰς προηγουμένας, ὁ Δανιὴλ περὶ τὴν πρωΐαν ἐξυθίσθη εἰς λήθαργον.

Ὁ ἰατρός, ὁ ὁποῖος τὸν περισσότερον καιρὸν ἔμενε πλησίον τοῦ ἀσθενοῦς, ἔρριψε λαθραῖον βλέμμα πρὸς τὸν πατέρα μου.

Ἐμάντευσα, ὅτι ἐπλησίαζε τὸ τέλος, καί, εἰς τὴν ἀγωνίαν μου, παρεκάλεσα τὸν Θεὸν νὰ πάρῃ ἐμὲ ἀντὶ τοῦ θύματός μου.

Μὲ συνεκλόνουν λυγμοί, χωρὶς νὰ κλαίω· τὰ δάκρυά μου εἶχαν στειρεύσῃ. Ἐκύτταζα πότε τὸν πατέρα μου καὶ πότε τὴν δυστυχισμένην ἐκείνην γυναῖκα, γονατιστὴν παρὰ τοὺς πόδας τῆς κλίνης, καὶ ἔλεγα ἀπὸ μέσα μου: «Δὲν θὰ ἔχουν πλέον υἱοὺς οὔτε ὁ ἕνας οὔτε ἡ ἄλλη...» Δὲν ἐσυλλογιζόμην οὔτε τὴν μητέρα μου, οὔτε τὰς ἀδελφάς μου· μόνον ὁ πατέρας μου ὑπῆρχε τώρα δι' ἐμέ, καὶ ἐπανελάμβανα: «Δὲν θὰ ἔχῃ πλέον υἱόν.»

(Ἕπεται τὸ τέλος) ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΒΙΑΔΗΣ

ΛΟΓΟΙ ΚΑΙ ΑΝΤΙΛΟΓΟΙ

Ο ΣΟΥΛΙΩΤΗΣ

Ὁ Γεροσουλιώτης μάζευε τὸν πόνο του πολὺν καιρό. Σὲ κανέναν ὅμως δὲν ξεμολογόταν τὸ σκοπό του. Χρόνια ἦταν περασμένα ποῦ τοὺς ξέρασε τὸ κῦμα τ' ἄδικο τῆς μοίρας τῆς σκληρῆς, στὸ πράσινο ἀκρογιάλι τῶν Κορφῶν. Κ' ἐνῷ οἱ ἄλλοι μ' ἀνθοδόταν γελοῦσανε τὴν πεῖνα καὶ τὴ συφορά τους, κ' ἐνῷ βρίσκανε κάποια παρηγοριὰ στὰ κάλλη τοῦ φιλόξενου νησιοῦ, ὁ Γεροσουλιώτης εἶχε ἄλλου τὸ νοῦ του. Ὁλημερὶς ἀγνάντευε τὰ ξεροβούνια τ' ἀντικρυνά. Κι' ὁλονυκτὶς ὁ πέθος του, ἄγρυπνος, τὸν πολεμοῦσε.

Κάποτε, βράδυ, γύρισε στὸ σπίτι χτυπημένος σὰν ἀπὸ κατιούρια συφορά.

— Ὀξάμοιρος ἐγώ, εἶπε, τί κατάρα μ' ἤρθε! Ὁ Θεὸς μ' ὠργίστηκε!

Ἔκαμε τοὺς ἄλλους νὰ τρομάξουν. Παιδιὰ κ' ἐγγόνια τὸν τριγύρεσαν. Ὁ γέρος κτύπαγε τὰ στήθη του.

— Πάει τὸ Σοῦλι, φώναζε. Πάει πειά!

Ἔκλαψε, κ' ὕστερα σώπασε βλοσυρός. Στὰ φιλικά τὰ λόγια οὔτε καὶ πρόσεξε. Οἱ Σουλιῶτες οἱ ἄμοιροι συνείθιζαν μὲ τῆς πατρίδας τὸ χαμό. Ἡ ἐλπίδα μοναχὰ περίσσευε ἀπ' τὰ περασμένα τους. Ὁ γέρος ἔδειξε πιὸ ὕστερα νὰ μαλακώνῃ. Ἔφαγε γελαστός, καὶ πλάγιασε. Καὶ τὴν αὐγὴ δὲ βρέθηκε στὸ στρῶμα του.

Μὲ ψαροκάϊκο εἶχε περάσῃ στ' ἀκρογιάλι τὸ στεριανό. Βαστοῦσε τ' ἄρματά του, σὰ σὲ πόλεμο. Ἄδειος ἀπὸ κάθε ἄλλο φόρτωμα. Νηστικός, ποιὸς ξέρει πόσο πλανήθηκε καὶ κοῦ. Κάποτε νύχτωσε ὄξω ἀπὸ τὸ Σοῦλι. Καὶ μπῆκε στὸ χωριὸ ἀθώρητος, ἂν ὑπῆρχε κι' ἄλλη ἐκεῖ ζωή. Χαιρετάει τὸ Σοῦλι ὁ γέρος καὶ δὲν ἀντιχαιρετιέται. Νά, τὰ σπίτια τώρα τὰ γειτονικά, ὅλα βουβά! Κι' ἄδεια καὶ νεκρικά. Γυμνὲς χάσκουν αἱ θύρες πους καὶ τὰ παράθυρα.

Μαύπνοος καὶ ζαλισμένος ἀπ' τὴν κούραση, ὁ Γεροσουλιώτης, θαρρεῖ πῶς βρίσκεται σ' ἄλλο Σοῦλι, φανταστικό. Σπέκεται καὶ φωνάζει κανένα γειτονά του.

— Γειά χαρά σου, καπετὰν Ζυγούρη! Καλῶς τὰς πόρα κι' ὅλους σας!

Ἀπόκριση καμμιά. Νά, καὶ τὸ σπίτι τὸ δικό του! Νά τος κι' ὁ γεροπρίναρος ὁ φουντωτός, νὰ καὶ τὸ ξεροπήγαδο στὴν πέτρινην αὐλή. Ὅμως ἡ θύρα εἶνε κλειστή. Ἀνοίγει, βλέπει στὴ γωνιὰ φωτιὰ ζωντανεμένη. Σὰ νάχασε τὸ νοῦ του γιὰ μιὰ στιγμή. Ἔπειτα ὅλα φανήκανε νὰ ξαστερώνουν. Καὶ τὸ ξαστέρωμά τους ἦταν ἡ τρέλλα του. Μ' ἀνοιχτόκαρδη ματιὰ κοττάζει γύρω. Στρωμένο τὸ παραγῶνι, κ' ἡ φωτιὰ λαμπρὴ τὸν κράζανε. Κ' ἕτοιμο τὸ τραπέζι, τὸ φτωχικό. Κάθεται σταυροπόδι καὶ τοιμάζεται νὰ πέσῃ στὸ φαΐ, σὰ θεριὸ ὁλονήστικο. Καὶ τότε θόρυβος ἀκούγεται στὴν αὐλή. Τρεῖς Ἀρβανῖτες μκαίνουνε στὸ σπίτι. Στέκονται ξαφνισμένοι. Καὶ κρατοῦνε στὰ χέρια τ' ἄρματα.

— Τ' εἶστε σεῖς; ρωτάει ὁ γέρος ἡσυχα.

Δὲ συλλογιέται τίποτε κακό. Κι' ἄξαφνα ὅλα τὰ φαντάζεται. Κι' ὀρθός, καὶ φοβερὸς σὰ σκιάχτρο, καθὼς εἶχε γίνῃ ἀπὸ τοὺς κόπους κι' ἀπ' τοῦ νοῦ του τὸν παραδαρμό, κράζει στοὺς Ἀρβανῖτες.

— Ὡρέ, τί θέλετε στὸ Σοῦλι ἐσεῖς, σκωλιά; Τὸ Σοῦλι ψέμματα εἶνε πῶς τὸ πήρατε! Τὸ Σοῦλι ζῇ!

Ἀλλ' ὡς νὰ τραβήξῃ τὸ σπαθὶ ὁ Γεροσουλιώτης, ἔπεσε νεκρός.

Ι. ΒΛΑΧΟΓΙΑΝΝΗΣ

ΜΙΚΡΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ

ΜΕΤΑΦΡΑΣΕΩΣ ΕΚ ΤΟΥ ΓΑΛΛΙΚΟΥ

1.— Τὸ κατωτέρω γαλλικὸν τεμάχιον πρόκειται νὰ μεταφρασθῇ εἰς τὴν συνήθη ἁπλῆν γλῶσσαν τῆς Διαπλάσεως,—χωρὶς ἑλληνικοπρεπείας, ἀλλὰ καὶ χωρὶς χυδαϊσμούς,—πιστῶς ἀλλὰ καὶ ἐλευθέρως τόσον, ὥστε νὰ μὴν ὑπάρχουν γαλλισμοί.

2.— Τὸ πρὸς μετάφρασιν κείμενον ἐλήφθη ἀπὸ γαλλικὸν παιδικὸν περιοδικόν. Ὁ κ. Τριλμπὶ, πρὸς τὸν ὁποῖον ἀπευθύνεται ἡ μικρὰ Σιμόννη, εἶνε συνεργάτης τοῦ περιοδικοῦ, ἀπαντῶν εἰς τὰς διαφόρους ἐρωτήσεις τῶν συνδρομητῶν του. Εἰμπορεῖτε λοιπὸν νὰ τὸν κάμετε Ἀνανίαν, ἢ Ἀζαρίαν, ἢ κ. Φαΐδωνα, καὶ ἀντὶ Σιμόννη, νὰ βάλετε ἓν ὄνομα (ἢ καὶ ψευδώνυμον) ἑλληνικόν.

3.— Ἡ μετάφρασις πρέπει νὰ εἶνε γραμμένη καθαρὰ εἰς χωριστὸν τεμάχιον χάρτου, ποῦ νὰ μὴ περιέχῃ τίποτε ἄλλο, καὶ ὑπογεγραμμένη ψευδώνυμον.

4.— Οἱ ἔχοντες ψευδώνυμον ἐγκεκριμένον διὰ τὸ 1909, δικαιοῦνται νὰ λάβουν μέρος εἰς τὸν διαγωνισμὸν δωρεάν. Οἱ λοιποὶ συνδρομηταὶ καὶ παιδέλφιά των, δύνανται καὶ αὐτοὶ νὰ λάβουν μέρος ἐπὶ πληρωμῇ δέκα λεπτῶν, εἰς γραμματόσημον συνοδεῦον ἑκάστην μετάφρασιν.

5.— Τὸ πρὸς μετάφρασιν κείμενον εἶνε τὸ ἑξῆς:

Peu à peu

«Monsieur Trilby, m'écrit *Simonne,* je veux vous demander un conseil. Il faut d'abord vous faire savoir que jusqu'à ces derniers mois c'était maman qui s'occupait de mon instruction; mais maintenant je vais à une école où, le matin, il faut être arrivée à huit heures. Tout juste l'heure où j'avais coutume de me lever auparavant. Et il m'est dur et pénible —oh oui!—de sortir du lit au moins à sept heures.

«J'ai entendu dire que rien n'est plus difficile que de perdre les habitudes prises depuis longtemps, et j'en ai bien la preuve. Sauriez-vous, Monsieur Trilby, un moyen de perdre celle-là sans en trop souffrir?»

Mademoiselle Simonne, écoutez une historiette que j'aie lue dans un vieux livre.

Au temps jadis, certain grand personnage qui avait toujours vécu richement, avait coutume de faire très bonne chère, et notamment de vider à chaque repas une vaste coupe pleine du meilleur vin. Un jour, ce grand personnage, par suite de certaines circonstances, fut élu supérieur général d'un ordre religieux, ce qui lui imposait le devoir de donner l'exemple de la sobriété.

Tout alla bien quant à la privation des mets recherchés dont

il s'était nourri jusque-là, mais, malgré toute sa bonne volonté, il ne pouvait se priver de vider la grande coupe, comme il l'avait toujours fait auparavant, ce qui le contrariait fort.

— Mon cher frère, lui dit alors un de ses moines à qui il avait fait part de son ennui, j'ai une idée. Chaque jour, au moment de remplir votre coupe pour le repas, inclinez au-dessus un cierge allumé, et lessez tomber au fond de la coupe quelques gouttes de cire. Goutte à goutte la cire prendra de plus en plus la place du vin; et goutte à goutte aussi, c'est-à-dire peu à peu, votre habitude se perdra sans que vous vous en aperceviez.

L'idée parut bonne au supérieur, qui la mit à exécution. Quelques mois plus tard, il ne buvait plus que de l'eau, et ne s'en trouvait pas plus mal.

Ne pourrait-on pas faire quelque chose d'analogue pour Mademoiselle Simonne? Que de jour en jour on avance seulement d'une ou deux minutes l'instant de son lever. Ainsi l'on arriverait insensiblement au temps nécessaire à ses préparatifs de départ; et l'habitude se perdrait sans que notre jeune amie ait à en souffrir.

6.— Βραβεῖα θὰ πονεμηθοῦν τὰ ὡρισμένα δι' ὅλους τοὺς Μικροὺς διαγωνισμούς. (Ἴδε Ὀδηγόν, Κεφάλαιον Ε', ἄρθρον 8, § α'-γ'.) ἡ δὲ καλλιτέρα μετάφρασις θὰ δημοσιευθῇ μαζὶ μὲ τὴν κρίσιν.

7.— Δέχομαι μεταφράσεις μέχρι τῆς 31 Μαρτίου 1909.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,,

Ο ΣΟΥΡΗΣ ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΠΑΡΑΣΗΜΟΥ

Εἰς τὸν «Ρωμηὸν» τοῦ παρελθόντος Σαββάτου, ὁ Σουρῆς ἐδημοσίευσε τοὺς ἑπομένους ὡραίους στίχους διὰ τὸ παράσημον τῆς Διαπλάσεως:

Ὁ Νῖκος Παπαδόπουλος
Θαοῦ μ' ἀκρότους πόνους
Τῶν Παίδων τὴν Διάπλασιν
Τριάντα βγάζει χρόνους,
Μὲ τὸν Σταυρὸν τὸν ἀργυροῦν
Κ' ἐκεῖνος ἐτιμήθη,
Κ' ἐχάρησαν ἀρνὴν χαρὰν
Μικροῖν, μεγάλων πλήθη
Ναί καὶ τοῦτος ὁ Σταυρὸς
Δὲν εἶνε παθὼς ἄλλοι,
Ἀλλ' ἀρχαίας ἐθνικῆς
Ἐργάτην περιβάλλει.

Ὁ κ. Παπαδόπουλος ἐξακολουθεῖ νὰ λαμβάνῃ ἀμέτρητα συγχαρητήρια. Καὶ πρὸς τοὺς ἀποστείλαντας, καὶ αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα, μὲ παρακάλεσε νὰ ἐκφράσω τὰς θερμὰς του εὐχαριστίας.

Η ΤΡΙΑΚΟΝΤΑΕΤΗΡΙΣ

Σᾶς ἀναγγέλλω μετὰ χαρᾶς, ὅτι ἀπεφασίσθη ὁριστικῶς ὁ ἑορτασμὸς τῆς Τριακονταετηρίδος τῆς Διαπλάσεως. Ὁμᾶς λογίων, φίλων παλαιῶν, συνδρομητῶν καὶ συνεργατῶν τοῦ περιοδικοῦ μας, συγκεκροῦσα εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Σουρῆ, ἀπεφάσισε νὰ διοργανώσῃ αὐτὴ μίαν φιλολογικὴν καὶ καλλιτεχνικὴν ἑορτὴν εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ «Παρνασσοῦ», τῆς ὁποίας αἱ εἰσπράξεις θὰ χρησιμεύσουν ὡς βραβεῖον Διαγωνισμοῦ πρὸς σύνθεσιν ἐθνικοῦ παιδικοῦ μυθιστορήματος ἢ διηγήματος.

Θὰ ὁμιλήσουν τὴν ἡμέραν ἐκείνην εἰς τὸν Παρνασσὸν οἱ κ. κ. Δ. Κακλαμάνος, Ν. Λάσκαρις, Γ. Τσοκόπουλος, Γ. Σουρῆς κτλ. Περισσοτέρας λεπτομερείας δὲν εἰμπορῶ νὰ σᾶς εἴπω, διότι δὲν ὡρίσθησαν ἀκόμη. Προσεχῶς.

ΑΙ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ.

Σήμερον τελειόνει ὁ πρῶτος γῦρος τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων καὶ ἀρχίζει ὁ δεύτερος. Ἐδημοσίευσα δηλαδὴ μίαν τοὐλάχιστον Ἄσκησιν ἀπὸ κάθε Συλλογήν. Ἐὰν ἔστειλε κανεὶς Συλλογὴν καὶ δὲν εἶδεν ἕως τώρα δημοσιευομένην οὔτε μίαν του Ἄσκησιν, τοῦτο σημαίνει ὅτι ἡ Συλλογή του δὲν ἐλήφθη. Διότι ἐξ ὅσων ἔλαβα, καμμία δὲν ἀπεκλείθη.

Δόξα Ἑλληνικοῦ Μεγαλείου, λαμπρὸς τῳόντι ὁ Σύλλογος σας «Μέγας Ἀλέξανδρος» καὶ μὲ ὡραῖον πρόγραμμα, ἀφοῦ εἰς τῶν σκοπῶν του εἶνε καὶ ἡ ἐπιψήφισις ὡραίων ψευδωνύμων ἀνεξαρτήτως κομματικῶν συνθασμῶν. Μετὰ χαρᾶς ἀναγγέλλω τὴν σύστασίν του καὶ τὸν συνιστῶ εἰς τοὺς φίλους μου.

Συμπονῶ, *Γόνδολα τῆς Βενετίας*, ἀλλὰ δύστυχῶς ἀδυνατῶ νὰναλάβω τὴν προτεινομένην ἐνέργειαν. Οἱ λόγοι εἶνε πολλοὶ καὶ διάφοροι, τοὺς ὁποίους δὲν ἔχω τόπον νὰ σοῦ ἐκθέσω. Πιστεύσε ὅμως ὅτι ἡ ἀνάγκη μὲ κάμνει νὰ σοῦ ἀρνηθῶ.

Ὁ ὡραῖος αὐτὸς «Δανιὴλ» δὲν εἶνε μυθιστόρημα, *Ρίζοσπάστα*, ἀλλὰ σύντομον διήγημα. Εἰς τὸ ἄλλο φύλλον τελειόνει, καὶ ἀρχίζει πλέον τὸ μεγάλον μας μυθιστόρημα «Ἡ μικρὴ μαύρη Βασιλοπούλα».

Τερπνὴ Ἀοιδός, αὐτὸ τὸ ψευδώνυμον σοῦ ἐνέκρινα. Καλῶς νὰ ἔλθῃς εἰς τὰς Ἀθήνας τὸ ἐρχόμενον καλοκαῖρι. Τὸ Σχολεῖον διὰ τὸ ὁποῖον μ' ἐρωτᾷς, εἶνε ἐξαίρετον δι' ὅσας θέλουν νὰ μάθουν προκάντων γαλλικά.

Εὐχαριστῶ πολὺ δι' ὅσα γράφεις, *Διανεριθεῖσα Ζακυνθίς*. Τὸ εἶδα κ' ἐγὼ τὸ περιοδικὸν ποῦ μοῦ λέγεις. Εἶνε τῳόντι μία ἀτελὴς καὶ χονδροειδὴς ἀπομίμησις τοῦ ἰδικοῦ μας.

Ἁρμονία τοῦ Ἀπείρου, ὁ ὅρος εἶνε σαφέστατος: "Ὅταν εἰς τὸ ἴδιον φύλλον προτείνῃς ἀνταλλαγὴν πρὸς τρεῖς, πληρόνεις λεπτὰ 25. Ἐὰν πρὸς περισσοτέρους τῶν τριῶν, διὰ τὸ ἐπιπλέον προσθέτεις πέντε λεπτὰ δι' ἑκάστην λέξιν.

Ὡραιοτάτη ἡ ἐπιστολή σου, *Δαφνοστεφανωμένη Ἑλληνοπούλα*. Ὅλα ἐλήφθησαν καὶ μὴν ἀνησυχῇς. Φυσικά, ὅσον περνοῦν τὰ χρόνια, ἡ ἀγάπη τῶν φίλων μεγαλόνει. Τὸ ἴδιον ἀγαπᾷς ἕνα ἄνθρωπον ποῦ τὸν γνωρίζεις δέκα ἡμέρας, καὶ ἕνα ἄλλον ποῦ τὸν γνωρίζεις δέκα χρόνια;

Διάβασε τὸν Ὀδηγὸν τοῦ Συνδρομητοῦ, *Ροκοβῦνε*, διὰ νὰ ἰδῇς πότε καὶ πῶς στέλλονται Πνευματικαὶ Ἀσκήσεις πρὸς δημοσίευσιν. Θὰ τὸ βρῇς εἰς τὸ Β' Κεφάλαιον.

Εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὰ ξεσπαθώματα, *Ζιλγὰ Χανούμ*, καὶ χαίρω πολὺ δι' ὅσα μοῦ γράφεις περὶ τῶν καλῶν γνωριμιῶν σου ἐξ αἰτίας τοῦ περιοδικοῦ μας, καὶ περὶ τῆς καταπραΰνσεως τῶν νεύρων σου. Βλέπεις πόσας εὐεργετικὰς ἐπιδράσεις ἔχω; Ἀλλ' ἤρθε περιττὸν νὰ φοβηθῇς διὰ τὰ ἰδικά μου νεῦρα καὶ νὰ διακόψῃς τὴν ὡραιοτάτην ἐπιστολήν σου.

Ἡ «μόδα» ἡ καλλίτερα ἡ ἀρρωστεία τῶν γαλλικῶν ἐπέρασεν, *Ἰδανικότης*. Ἐδῶ εἰς τὰς Ἀθήνας τοὐλάχιστον, μόνον ὀλίγοι ξιπασμένοι ἐπιμένουν ἀκόμη νὰ περιφρονοῦν τὴν γλῶσσάν των καὶ νὰ ὁμιλοῦν γαλλικά. Ἀπὸ κανένα τέτοιον θὰ προήρχετο τὸ γράμμα ποῦ ἔλαβες.

Σὲ συγχαίρω διὰ τοὺς βαθμούς, *Ἔλαφε τῆς Αἰγύπτου*. Ἐκεῖνη ποῦ σοῦ εἶπεν αὐτό, σ' ἐγέλασε. Ποῦ ἔχω καιρὸν ἐγὼ νὰπαντῶ ἰδιαιτέρως; Τὸ νέον μας μυθιστόρημα ἀρχίζει ἀπὸ τοῦ προσεχοῦς φύλλου.

Ὁ *Ἀναμρόων*, (πρὸς τὸν ὁποῖον ἔστειλα ὅ,τι παρήγγειλεν) εἶνε τόσον ἐνθουσιασμένος μὲ τὸ περιοδικόν μας, ὥστε μοῦ ὑπόσχεται ὅτι θὰ εἶνε συνδρομητὴς μέχρι τοῦ 20οῦ ἔτους τῆς ἡλικίας του, δηλαδὴ τέσσαρα ἀκόμη χρόνια. Καὶ ὅμως τὸν βεβαιῶ ὅτι πολλοὶ φίλοι μου ἐπέρασαν καὶ αὐτὸ τὸ ὅριον.

Γλυκεῖα Ἐλπίς, ἀφοῦ σοῦ ἤρεσαν τόσον τὸ «Σουλιωτόπουλο» καὶ ἡ «Σουλιωτοπούλα», διάβασε σήμερα καὶ τὸν γέρον Σουλιώτην. Ὁ κ. Βλαχογιάννης εἶνε ἀπὸ τοὺς καλλιτέρους ἕλληνας διηγηματογράφους, διαπρέπει δὲ εἰς τὰ ἡρωϊκά.—Φίλησέ μου τὸν μικρὸν Γεώργογ.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

[Οὐδὲν ψευδώνυμον ἐγκρίνεται ἢ ἀναγνωρίζεται ἂν δὲν συνοδεύεται ὑπὸ τοῦ δικαιώματος φρ. 1. Τὰ ἐγκρινόμενα ἢ ἀνανεούμενα ἰσχύουν μέχρι τῆς 30ῆς Νοεμβρίου 1909. Ὅσα συνοδεύονται ἀπὸ α, ἀνήκουν εἰς ἀγόρια, καὶ ὅσα ἀπὸ κ. εἰς κορίτσια.]

Νέα ψευδώνυμα: Ἀάφνη τοῦ Βορρᾶ, α. (Θ.Π.) *Τρελλὸ Ναυάκι*, α. (Φ.Ε.) *Καμάρι τῆς Μάνας*, α. (Α.Σ.) *Αἰγυπτία Ἀριστοκράτις*, κ. (Μ.Μ.) *Τερπνὴ Ἀοιδός*, κ. (+-;) *Ποιμενὶς τοῦ Αἴνου*, κ. (9:+) *Ρωμηοπούλα*, κ. (Μ.Κ.) *Φωνὴ τῆς Πατρίδος*, α. (;) *Τριανταφυλλάκι*, κ. (Κ.Μ.).

Ἀνανεώσεις ψευδωνύμων: Χορὸς τοῦ Ζαλόγγου, α.

Μία ἐπανόρθωσις: — Τὸ ψευδώνυμον *Ἀγναθάκι*, τὸ ὁποῖον ἀπὸ πέρυσι ἀνήκει εἰς τὸν φίλον μου Ι. Φ. κατὰ λάθος ἐνεκρίθη φέτος εἰς τὸ 4ον φύλλον διὰ τὴν φίλην μου Φ.Δ. Τώρα μόλις παρετήρησα τὸ λάθος καὶ πρὸς ἐπανόρθωσιν παρακαλῶ τὴν ἀγαπητὴν Φ.Δ. νὰ ἐκλέξῃ ἄλλο ψευδώνυμον, ἀφοῦ *Ἀγναθάκι* δὲν εἰμπορεῖ νὰ εἶνε αὐτή.

Δήλωσις: — Ἡ προθεσμία τῆς ἀνανεώσεως τῶν περσινῶν ψευδωνύμων λήγει σήμερον, 28 Φεβρουαρίου. Ἀπὸ αὔριον δηλαδὴ δὲν εἶμαι πλέον ὑποχρεωμένη νὰ κρατῶ τὰ περσινὰ ψευδώνυμα εἰς τὴν διάθεσιν τῶν πρώτων κατόχων των. Εἰμπορῶ νὰ τὰ δίδω εἰς τὸν πρῶτον ζητοῦντα δι' ἑαυτὸν τὴν ἔγκρισιν. Ἀλλ' αὐτὸ, ἐνοεῖται, δὲν σημαίνει ὅτι ὁ περσινὸς κάτοχος ἑνὸς ψευδωνύμου δὲν εἰμπορεῖ νὰ τὸ ἀνανεώσῃ καὶ τώρα, καὶ ὅποτε θέλῃ, ἀρκεῖ νὰ μὴν ἐδόθη ἐν τῷ μεταξὺ εἰς ἄλλον.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν ν' ἀνταλλάξουν: ἡ *Ἁρμονία τοῦ Ἀπείρου* (0) μὲ *Χιονισμένην Στέγην*, *Ἀκοιμτόπαιδον Ἀρσαμειάδα*, *Ὑπερασπιστὴν τοῦ Ἔθνους*, *Γαλανὴν Πατρίδα*, *Αἱματοκυλισμένην Χώραν*, *Ἀστιδέα*—ὁ *Ὕμνος τῆς Κρήτης* (0) μὲ *Πονεμένον Διαβάτην*, *Αὐτοκράτειραν τῶν Βαλκανίων*, *Μαγευτικὸν Δάσος*—ἡ *Ἑλληνικὴ Δόξα* (0) μὲ *Πανελλήνιον Φρόνημα*, *Μαρμαρωμένον Βασιλιᾶν*, *Ταπεινὸν Κύριον*—ὁ *Ἀναμρόων* (0) μὲ *Πρόμαχον τῆς Ἐλευθερίας*, *Περιπλανώμενον Ἀθηναῖον*, *Μαρμαρωμένον Βασιλιᾶν*—ἡ *Φωνὴ τῆς Πατρίδος* (0) μὲ *Αἰγυπτίαν Βασιλόπουλα*, *Νυκτικόρακα*, *Βασίλισσαν τοῦ Κάλλους*.

Η Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της: *Ἑλληνικὴν Καρδίαν, Κουροπάτκιν, Σεμὸν Ἴον, Ἀναγέννησιν τοῦ Ἑλληνισμοῦ* (ἔχει καλῶς) *Παγοδρόμον* (πολὺ μὲ συνεκίνησεν ἡ ἐπιστολή σου) *Νησιώτικο Ἀεράκι, Τσίρον, Ὕμνον τῆς Κρήτης* (μετὰ χαρᾶς ἔμαθα τὴν ἵδρυσιν τοῦ Τμήματος· ἔστειλα ἐκ νέου 11ον) *Μεγαλουργὸν Πατρίδα* (πρόσφερε τὰς εὐχαριστίας μου πρὸς τοὺς καλοὺς γονεῖς σου) *Ρήγαν Φερραῖον, Μαγευτικὸν Δάσος, Ἠλ. Α. Π.* (ὁ κ. Φαίδων σ' εὐχαριστεῖ πολύ) *Μυροβόλον Ἴον* (φίλησέ μου τὸν μικρόν Χριστόφορον) *Δοῦσα τῆς Σπάρτης, Κύκνον Μυτιλήνης* (ὡραιοτάτη ἡ ἐπιστολή σου) *Ἀτοιγγανοπούλον, Ριγολέττον, Φλάμπουρο τῆς Ἐλευθερίας* (εὐχαριστῶ πολὺ· τὸ χαριτωμένον γραμματάκι σου σὲ καλοσυνιστᾷ πολὺ· μὴν ἀνησυχῇς) *Εὐανθ. Μπαρμπ.* (καλὸν τὸ Πρόβλημα, ἀλλὰ τί νὰ τὸ κάμω;) Ἀσκήσεις δὲν δημοσιεύω παρὰ τὰς ὑποβαλλομένας εἰς τὸν σχετικὸν διαγωνισμόν) *Δοξασμένο Εἰκοσιένα, Προσδοκωμένην Ἐλευθερίαν* (ἔλαβα κ' ἔστειλα τὴν ἀπόδειξιν) *Φιλὶ τῆς Μάνας* (τὸ ψευδώνυμον διὰ τὸ ὁποῖον μ' ἐρωτᾷς, ὑπάρχει· ὁ βιβλιοδέτης σοῦ ἔπηρε πολλὰ· ἐνάμισυ φράγκον τοῦ ἔφθανε, ἀφοῦ τὸ κάλυμμα τοῦ τὸ ἔδωσες σύ) *Ἑορτὴν τῆς Σημαίας* (ναί, εἶνε αἱ «Διετεῖς Διακοπαὶ» εἰς τὸν τόμον τῆς Α' Περιόδου) *Ἑλληνικὸν Κῦμα* (ἔστειλα) *Ποδάρκην Ἀχιλλέα* [ἔλαβα· εὐχαριστῶ] *Μάρκον Αὐρήλιον, Αὐτοκράτειραν τῶν Βαλκανίων* (ἔστειλα «Πρόανται» καὶ ἑπτὰ τετράδια) *Πλοίαρχον Νέμον* (συνεμορφώθην πρὸς τὰς ὁδηγίας) *Τριεγγένειαν, Νεαρὰν Ἑλληνίδα* (ἔστειλα· ἐπέρασεν ἡ νευραλγία; καλὰς προόδους εἰς τὸ πιάνο) *Γλυκοχάραμα, Ἠχὼ τῆς Λίμνης* (χαριτωμένον τὸ ὄνειρόν σου, ἐγέλασα πολύ) *Ἀριελ*, κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν 25 *Φεβρουαρίου*, θὰ παντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκταί: ἐξ Ἀθηνῶν καὶ Πειραιῶς μέχρι τῆς 17 Μαρτίου· ἐκ τῶν Ἐπαρχιῶν μέχρι τῆς 28 Μαρτίου· ἐκ τοῦ Ἐξωτερικοῦ μέχρι τῆς 14 Ἀπριλίου.

128. Λεξίγριφος.

Τὸ πρῶτόν μου εἶνε πρόθεσις
Σκέψις τὸ δεύτερόν μου·
Καὶ ἱερωμένον πρόσωπον
Σεπτὸν τὸ σύνολόν μου.

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Ἀγκάθι

129. Μεταγραμματισμός.

Ἐὰν ὁ λύτης δυνηθῇ
Τὸ Ι εἰς Ο νὰ μεταβάλῃ,
Θεὰ γνωστή του θὰ χαθῇ,
Καὶ τὸ νησί της θὰ προβάλῃ.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς 25ης Μαρτίου

130. Τονόγριφος.

Ποταμὸς εἶνε καὶ τρέχει
Ὅπως εἶνε ἂν τὰ φίσῃς,
Καὶ τὸν θάνατον παρέχει,
Ἂν ἁπλῶς τὸ ξυτονίσῃς.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Μελιξάνθου Κόμης

131. Ἀναγραμματισμός.

Τὸ θήραμα ποῦ ἔπιασες
Λιγάκι ἀνακατόνεις,
Καὶ μιὰ γυναῖκα τῆς Γραφῆς
Τῆς Παλαιᾶς σκαρώνεις.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Κίρκης

132. Κυβόλεξον.

* * * * = Δένδρον.
* * * * = Ἄνθη.
* * * * = Ὑγρόν.
* * * * = Γυνὴ τῆς Παλαιᾶς Γραφῆς.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἐλευθέρου Ἕλληνος

133. Γωνία.

\+ * * * * = Θεὰ τῶν ἀρχαίων.
* + * * * = Ἐπίρρημα χρόνου.
* * + * * = Τροφὴ συνήθης.
* * + * * * = Φυτὸν τῆς Αἰγύπτου.
\+ * * * * = Νῆσος τῆς Τουρκίας

Οἱ σταυροὶ ἀποτελοῦν διάσημον Τρῶα.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἰωάννας Ἀδρ.

134. Κρυπτογραφικόν.

1 2 3 4 5 6 3 5 7 3 8 4	= Αὐτοκράτωρ.
2 8 3	= Τρώγεται.
3 6 8 4	= Ἱερόν.
4 7 5 8 4	= Δημητριακόν.
5 6 2 4	= Πτηνόν.
6 3 7 6	= Νῦσος.
7 6 3 8 4	= Θεὸς ἀρχαῖος.
8 7 3 8 4	= Ποτόν.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ριζοσπάστου

135. Ἐπιγραφή

Ε Ρ Α Α Θ Α
Ρ Κ Ν Ι Α Ι
Τ Ι Η Ε Μ Κ
Ο Μ Τ Θ Α Ο
Π Ο Σ Η Θ Α
Α Π Η Α Ο Α

Ζητεῖται ἠξάνεγνωσις τῆς ἐπιγραφῆς ταύτης.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Αἰγυπτίας Βασιλόπαιδος

136—140. Μαγικὸν Γράμμα

Τῇ προσθήκῃ ἑνὸς συμφώνου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, εἰς ἑκάστην τῶν κάτωθι πέντε λέξεων, σχημάτισε ἄλλας τόσας λέξεις:

ἴσος, Αἶνος, ὄνος, ὄρος, πατήρ.

Ἐστάλη ὑπὸ Ρίτας Β. Κοκκώνη

141. Τριπλῆ Ἀκροστιχίς

Τὰ ἀρχικὰ γράμματα τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦν κατὰ σειρὰν μουσικὸν ὄργανον, τὰ δεύτερα πρόσωπον τῆς Παλαιᾶς Γραφῆς καὶ τὰ τρίτα θεότητα ἢ οὐράνιον φαινόμενον:

1, Βασιλεὺς τῶν Θηβῶν· 2, Νῆσος τῆς Ἑλλάδος· 3, Πόλις τῆς Θρᾴκης· 4, Πόλις τῆς Ὁλλανδίας.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Μαραμένης Γαζίας

142. Μικτόν.

στ-ιη-φθλμ-ο-τ-α'-ρ

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Πασχούσης Ἑλλάδος

143. Γρῖφος.

Μ $\frac{\text{ἄλλο}}{\text{ΘΜ}}$ $\frac{\text{ἄλλο}}{\text{ΘΜ}}$ $\frac{\text{ἄλλο}}{\text{ΘΜ}}$

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἕλληνος Μαραθωνομάχου

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Αἰγύπτιοι, *Πονεμένε Διαβάτα, Λόφε τοῦ Γάνου*, γειά σας.—Τὸ Ἄλτ! *(Θ,153)*

Ἀναγγέλλομεν ἐπανίδρυσιν Συλλόγου «ἡ Ἕνωσις» ἀντιπροσωπεύοντος τοὺς Κρῆτας συνδρομητάς.

Ἀρχαιρεσίαι Α' τριμηνίας. 1)12)908.

Πρόεδρος: Πρόμαχος τῆς Ἐλευθερίας. Ἀντιπρόεδρος: *Ὀρέοιης.* Γενικὸς Γραμματεύς: *Κρητικοὶ Λειμῶνες.* Ταμίας: *Μεγαλουργὸς Πατρίς.* Εἰδικὸς Γραμματεύς; *Ἀτρόμητος Κρής.* Συνδρομὴ *πεντηκοντάλεπτος.* Ἀπευθυντέον: «Σύλλογον Ἕνωσιν» Poste Restante, *Χανία*-Κρήτης. *(Θ,154)*

Ο *Νυκτοκόραξ* ἀπὸ τὰ ὕψη εὐχαριστεῖ τοὺς συγχαρέντας αὐτὸν ἐπὶ τῇ ὀνομαστικῇ ἑορτῇ του· ἰδιαιτέρως εὐχαριστεῖ *Βασιλόπαιδα, Ἰδανικότητα.* *(Θ,155)*

Πολύτιμος ἡ συμβουλή σου, *Φιλότιμο!* νὰ κατεβαίναμεν τὰς ἀπόκρεω Ἀλεξανδρείας ντυμένοι παπαδιστικα, καὶ μὲ τὰ σιελλάκια εἰς τὸ χέρι νὰ φωνάζωμεν «ἐν Ἰορδάνῃ βαπτιζομένου σου, Κύριε κτλ.»... Καρακατσάνειον ἀστεῖον ἀλήθεια!—*Νυκτοκορακόπουλο.* *(Θ,156)*

ΣΥΛΛΟΓΟΣ «ΩΡΑΙΑ ΧΙΟΣ»

ΝΕΑΙ ΑΡΧΑΙΡΕΣΙΑΙ. — *Πρόεδρος:* Ἑλένη Αὐγερινοῦ, *Ἀντιπρόεδρος:* Γεώργ. Κυρλαγκίτσης, Στυλ. Κωσταλίας, *Ταμίας:* Κ. Κυτριλάκης, *Γραμματεύς:* Ἀγαθ. Καραδημητρίου, *Ἔφοροι ἑορτῶν:* Διαν. Κουκέας, Μιχ. Βενέτης, *Σύμβουλοι:* Ὄλγα Ἀνδρεάδου, Εἰρήνη Σοβατζῆ, Ἰωάν. Νταφώτης, Μιχ. Σιμούδης. *(Θ,157)*

Ο Σύλλογος «*Ὡραία Χίος*» διαγράφει ἐκ τοῦ μητρώου αὐτοῦ τὸν Γ. Ἀναγνώστου (Εὐχὴν τῆς Μάννας.) *(Θ,158)*

Νυκτοκόρακα! Θόντο νἂν προπίοις! τὸ τάκου, νἂν γερό, τὸ ξοῦ ξοῦ φουντοτό! τὸ χόπλα καλα'μαι σαλδαρμένο, καὶ χάλα βιᾳ. ὁ θυμιανούσης!!—Ἐξήγεί! Εἰδεμὴ ἐκέρδισα ταῖς παντόφλαις!!! Εὔπνα! κοιμᾶσαι; *Βασιλόπαις* *(Θ,159)*

Σιδηροδρομικόν.. δρᾶμα.—Ξεροφιλόσοφε, ἴντα 'παθες;! Διάβαζες γιὰ δολοφονίες κ' ἠφαίστηνε κατακέφαλα; Βρρρ! σύγκρουσις! βοήθεια!! Ἀμπᾶ τίποτις! Τὴν κεφαλήν σου δοκίμασεν ἡ βαλίτζα! Περοστικά!...—*Τῆς Μομμης ὁ γυιὸς καὶ ἔγγονος* *(Θ, 160)*

Νυκτοκόρακα! Ἴντα 'παθες, καλέ, κουζουλάθηκες καὶ δὲ γράφεις; — *Αἰγυπτία Βασιλόπαις.* *(Θ, 161)*

Στὸ ἀγαπητὸ *Μελαγχρυνὸ Σμυρνηρόπουλο.* εὔχομαι μὲ τὴν καρδιά μου περαστικά. *Τὸ Ποτάμι τῆς Ἀγάπης.* *(Θ, 162)*

Συγχαίρομεν ἐγκαρδίως δι' ἐπιτυχῆ ἔλεγχον, *Ἀνθοῦσα Νεότης, Μαρίκα Τσούκα.* — *Μενεξεδένιο Μπουνετάκι, Ἀντιγόνη.* *(Θ, 163)*

Φίλτατοι Συνάδελφοι, φέρεται εἰς γνῶσιν ἡμῶν ὅτι, κατὰ τὸ ἄρθρον 4, ἐδάφιον 2 ἡμετέρου καταστατικοῦ, *διεγράφη* τοῦ κύκλου ὁ Γεώργιος Ἀναγνώστου *(Εὐχὴ τῆς Μάννας).—Διοικητικὸν Συμβούλιον Συλλόγου «Μέμφις».* *(Θ,164)*

ΠΑΝΑΙΓΥΠΤΙΑΚΟΣ ΣΥΛΛΟΓΟΣ Η ΞΕΝΗΤΕΙΑ

Ἕδρα Μανσοῦρα (Αἰγύπτου)

Ἱδρύθη —Σκοπός: Ξεσπάθωμα—Πνευματικὴ περίθαλψις ἀπόρων—Διοργάνωσις φιλολογικῶν διαλέξεων—Δημοψήφισμα.—Διοικητικὸν Συμβούλιον: Πρόεδρος: *Εὐχὴ τῆς Μάννας*· Ἀντιπρόεδρος καὶ γενικὸς πράκτωρ Σουδὰν: *Ταπεινὸς Κύριος*· Γραμματεύς: *Πάσχουσα Ἑλλάς*· Ταμίας: *Φαρμακοποιομένη Καρδούλα*· Ἐλεγκτής: *Ἐθνικὸς Στόλος.*

Μέλη καὶ ἀντιπρόσωποι πανταχόθεν. Συνδρομὴ μηνιαία πεντηκοντάλεπτος. Ἀπευθυντέον: Georges J. Anagnostou, Manssurah (Egypte).—Ἀναγνωρίζονται πράκτορες:

ΕΛΠΙΔΟΦΟΡΟΣ ΣΗΜΑΙΑ *Ἀλεξανδρείας*
ΧΑΤΖΗΚΟΥΜΠΟΥΡΑΣ *Κὰφρ-ελ-Ζαγιὰτ*
ΑΦΡΟΣΤΕΦΑΝΩΜΕΝΗ ΒΑΡΚΟΥΛΑ *Καΐρου*
ΔΙΑΒΟΛΑΚΙ ΠΟΡΤ-ΣΑ·Ι·Δ *Πόρτ Σαΐδ*
ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ ΒΟΛΟΥ (ἀντιπρόσωπος: *Πρόοδος τῆς Διαπλάσεως.*) *(Θ,165)*

Λαχεῖον ὑπὲρ μιᾶς πτωχῆς οἰκογενείας, στοιχίζον ἕκαστον λεπτὰ 50. Κλήρωσις 20 Μαρτίου. Οἱ βουλόμενοι νὰ συμμετάσχωσιν εἰς τοῦτο ἀπευθυνθήτωσαν: *Γόνδολαν τῆς Βενετίας*, Poste restante, Καλάμας. *(Θ,166)*

Τυπογραφεῖον Π. Α. ΠΕΤΡΑΚΟΥ Ὁδὸς Σοφοκλέους ἀριθ. 9.—Στοὰ Πάππου.